

Radosna MISIJSKI LIST vijest

Blagodati školovanja
i prosvjećivanja

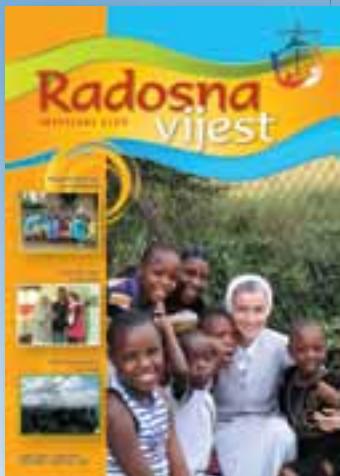

Svaki dan rađa
svoju priču

Plodovi zajedništva
i suradnje

Apostolat molitve

Da Marija, zvijezda evangelizacije,
vodi Crkvu u naviještanju Krista
svim narodima.

Sadržaj

Uvodnik U središtu Iz života naših misionara

Intervju Apostolat molitve Vijesti iz Crkve u svijetu

Vijesti iz Crkve u Hrvata

Iz dnevnika jednog misionara Misijski velikani

“Ako ti to želiš, Gospodine, onda i ja to želim”	3
Otvoreniji budućnosti sa svetima Ivanom XXIII. i Ivanom Pavlom II.	4
Blagodati školovanja i prosvjećivanja.....	6
Svaki dan rađa svoju priču	8
Plodovi zajedništva i suradnje	9
Rođenje u zatvoru	10
Zahvala iz misije Kisongo	11
Božja briga za svakog čovjeka	12
Misijska nakana za svibanj.....	14
Najstarija misionarka proslavila 110. rođendan	15
Europski Caritas o gladi u svijetu	15
Hodočašće za osamdesetu godišnjicu evangelizacije	16
Male kršćanske zajednice promiču evangelizaciju	16
Šesti križni put biciklima	17
Posjet misionara Danka Litrića	17
Projekt ljubavi “Božjih ovčica”	17
Misijska akcija u KŠC-u “Petar Barbarić”.....	18
Život je velika borba	19
Sveti Josip Damjan de Veuster – apostol gubavaca.....	21

Impressum

Izdavač: Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini

Glavni urednik: v.l. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** don Ivan Štironja

Godišnja preplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD

Tisk: Grafička Markulin, Lukavec; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Nova ves 4, HR - 1000 ZAGREB
Tel. 01/46 69 253, Fax 01/46 69 254
E-mail: missio.croatia@zg.t-com.hr
web: www.misije.hr

Kunski ūro račun:
IBAN: HR6323600001101542876
Model: HR00
u polje "Opis plaćanja" navesti svrhu uplate

Devizni račun:
Zagrebačka banka d.d., Zagreb
IBAN HR6323600001101542876
SWIFT CODE: ZABAHR2X
Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
Tel./fax: 0387/33/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba
web: www.misijo.ba

Račun u konvertibilnim markama:
UniCredit Bank d.d.
Račun primatelja: 3383202200897320
Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
UniCredit Bank d.d.
IBAN: BA393383204893626147
SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
Navesti svrhu uplate

"Ako ti to želiš, Gospodine, onda i ja to želim"

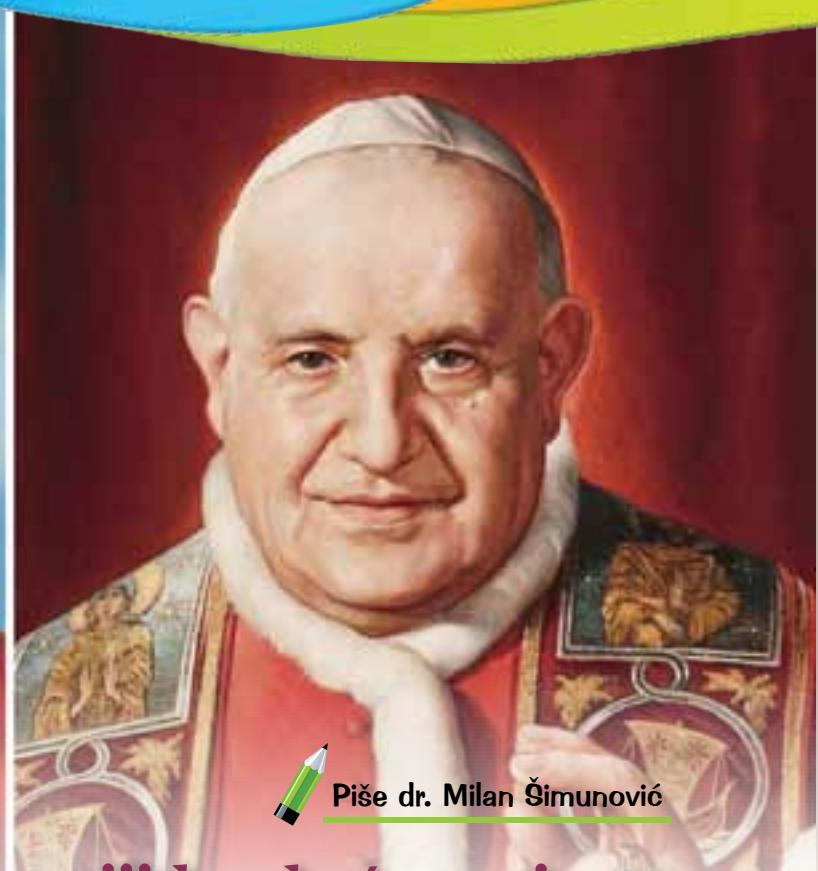
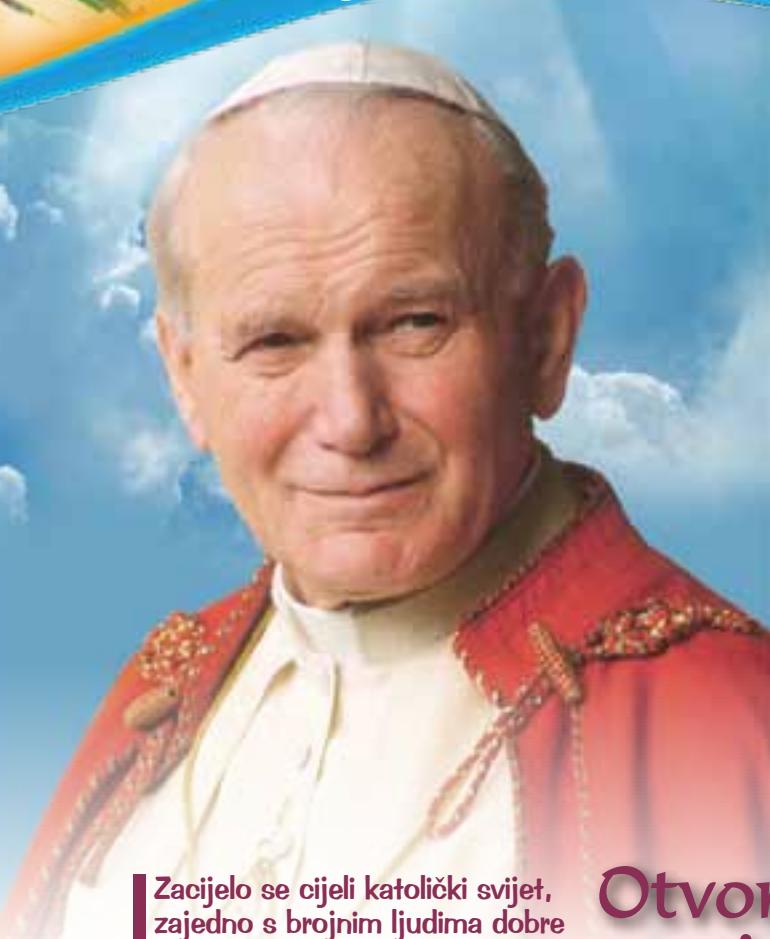
Piše vlč. Antun Štefan

Ne postajemo sveti zato što slijedimo neku posebnu duhovnost, nego zato što se zbog Isusa potpuno dajemo zajednici kojoj smo poslani. Baš onako kako to žive naši sveti misionari.

Njihova raspoloživost za Isusa i njegovu Crkvu nadilazi samodostatnost, uklanja predrasude i čini ih radosnim svjedocima. Oni su slični jednoj blaženici modernog doba, srednjoškolki iz Sasselje, u Italiji, Klari Luce Badano. Jednoga dana ta je mlada djevojka, dok je igrala tenis, osjetila bol u ruci. Liječničke analize su otkrile da ima rak kostiju kojem nema lijeka. Kad je to saznala, ovako je molila: "Ako ti to želiš, Gospodine, onda i ja to želim." Umrla je 7. listopada 1990., kad je imala samo 19 godina. Papa Benedikt XVI. ju je proglašio blaženom 2010. Misionari su poput nje, ljudi koji s povjerenjem prihvataju sve što za njih želi Gospodin i tako postaju njegovi radosni svjedoci. Trpljenje za Isusa njih ne obeshrabruje, nego ih jača. Oni, poput apostola Petra i Ivana, nakon što ih je Veliko vijeće osudilo (usp. Dj 3, 1-10), nastavljaju "radosni što bijahu dostojni podnijeti pogrde za Ime".

Jedna od glavnih zaprjeka za misijsko zvanje je strah za sebe. Strah što bi moglo nadoći, strah od onoga što će ljudi misliti, strah od trpljenja... Strah je uvijek znak nedostatka povjerenja u Gospodina, u njegovu providnost, koja bdiće na nama do te mjere da su nam čak i vlasti na glavi izbrojene. U početku je to bila i poteškoća apostola, koji su se zatvorili u dvoranu Posljednje večere (usp. Iv 20, 19). Isus će im reći da se ne boje nego da idu "svemu svijetu propovijedati evandelje". Poput naših misionara, osnažimo se molitvom, poniznošću i beskrajnim pouzdanjem u Božju pomoć. Ako ti to želiš, Gospodine... Predajmo sebe Bogu i bacimo se u njegovo naručje. Ne brinimo se tjeskobno za sebe, tražimo samo volju Božju za naš život. Ono što on za nas želi, to je najbolje za nas.

Piše dr. Milan Šimunović

Otvoreniji budućnosti sa svetima Ivanom XXIII. i Ivanom Pavlom II.

Zacijelo se cijeli katolički svijet, zajedno s brojnim ljudima dobre volje, veseli proglašenju svetima velikoga i svima, posebno nama u Crkvi u Hrvata, toliko draga pape Ivana Pavla II., zajedno s "dobrim papom", kako su ga nazivali, Ivanom XXIII., koji je pokrenuo epohalne promjene u Crkvi s II. vatikanskim koncilom početkom šezdesetih godina.

1. "Ne" zlogukim prorocima

S posebnom radošću mislim na papu svoga mladenaštva, dobrog Ivana XXIII. On je svojim nadahnućima ostavio neizbrisiv trag u gotovo svim navjestiteljima (misionarima) sredinom prošlog stoljeća, što i danas traje. Mi stariji smo živjeli i živimo još uvijek u znaku njegove dobrote s jedne strane, te s druge strane od njegove hrabrosti u samoshvaćanju Crkve, njezinu podanašnjenu, odnosno drugaćijem odnosu prema svijetu i primjerenijem naviještanju evanđelja. Ovdje bih čitatelje samo želio podsjetiti na njegov istančani sluh za povijesni trenutak i nužnost da Crkva znade čitati znakove vremena.

I danas, kada je još uvijek nemali broj kršćana, dijelom i pastoralnih

djelatnika, sklon "kukanju", štoviše gaji neku nostalгију za onim kako je nekad bilo, valja podsjećati na nezaboravni govor toga pape na otvorenju II. vatikanskog koncila (11. listopada 1963.), u kojemu upozorava biskupe, a time i sve navjestitelje, na činjenicu da nam "paraju uši" određena sumnjičenja onih koji su gorljivi u revnosti, ali nemaju dovoljnog osjeća za razbor i za pravu mjeru, žaleći što takvi u suvremenim prilikama vide samo prijevaru i propast. I zato je potrebno ograditi se od tih zlogukih proroka, koji navješćuju propast kao da je na pomolu kraj svijeta te su bez vjere u Providnost. Naša zadaća nije samo čuvati dragocjeno blago cijelog katoličkog nauka, već pomno gledati kako progovoriti ljudima našega vremena. U vjernosti izvornom kršćanskom nauku treba voditi računa o tome da on bude proučen i izložen u obliku koji odgovara istraživanju i književnom izričaju suvremene misli.

I umjesto za strogošću, Crkva radije želi posegnuti za "lijekom milosrđa".

Drugim riječima, treba odgovoriti suvremenim potrebama ne osudama već vrijednošću svojega nauka.

Može se lako primijetiti da se taj duh nastavlja upravo u riječima i postupcima današnjega pape Franje, koji, kada govori o načinima kojima treba izraziti neprolazne istine vjere kako bi se u njima prepoznala trajna novost, podsjeća upravo na papu Ivana XXIII., odnosno na njegov govor na otvorenju II. vatikanskog koncila da je u pologu kršćanskog učenja "jedno bit, a drugo način na koji je izražena". Jer, kaže, "katkad se dogodi da vjernici, slušajući potpuno pravovjeran govor, ono što su čuli shvaćaju kao nešto što oduvara od pravog evanđelja Isusa Krista, jer je taj jezik stran načinu na koji se oni izražavaju i koji razumiju" (usp. Radost evandelja, 41). Stoga, u vjernosti Bogu i čovjeku, svaki će svjesniji katolik pokušati naći načina da o 50. obljetnici II. vatikanskog koncila pokuša pronaći njegove dokumente, da ih čita i usvaja, jer taj se koncil tek treba pravo ostvariti. To

bi trebao biti nužan zadatak svakog vjernog štovatelja toga divnog novoga svetca naše Crkve. A da se bolje shvati njegova autentična ljudskost i kršćanska veličina, preporučio bih knjižicu Ivana Goluba, velikog poznavatelja Ivana XXIII., *Mjesec nad Tiberom* (u izdanju KS-a, Zagreb 1986.).

2. S povjerenjem "izvesti na pučinu"

O drugom svetcu, papi Ivanu Pavlu II., znamo nešto više, i zato jer nas je u Hrvatskoj triput posjetio i još uvijek su nam svježe uspomene na njegove riječi i djela, također i s obzirom na njegovo zlaganje za našu domovinu. O njemu će se još puno pisati i govoriti, i u povodu obilježavanja određenih godišnjica.

Ovdje bih želio istaknuti njegov neumoran misionarski duh, kao svjetskog putnika i misionara. Što više, usudio bih se reći da onaj tko želi pravo štovati toga svetca treba misije shvatiti i svojim zadatkom, posegnuvši pritom za njegovim trima dokumentima, a to su: *Redemptoris missio* (*Misija Krista Ot-kupitelja*) – enciklika o trajnoj vrijednosti misijske naredbe (1990.), *Novo millennio ineunte* (*Ulaskom u treće tisućljeće*) – apostolsko pismo u povodu zatvaranja Velikoga jubileja (2001.) te *Ecclesia in Europa* (*Crkva u Europi*) – postsinodska pobudnica o Crkvi u Europi (2003.). Radi se o dokumentima kojima papa poziva Crkvu na goruću misionarsku potrebu, odnosno što veću otvorenost evangelizacijskom poslanju. Upravo je on uveo termin *nova evangelizacija*, još krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina, uviđajući dramatičnu situaciju s obzirom na rastući sekularizam, koji, osobito u "drevnim crkvama" (posebice u Europi), potkopava temelje kršćanske vjere.

Stoga papa upućuje na ispit naše gorljivosti, kako bi se zadobio novi zamah u duhovnoj i pastoralnoj zauzetosti. Na tragu sv. Ivana XXIII., on je pun optimizma i žara, primjer Crkvi kako gorljivo živjeti sadašnjost i s povjerenjem se otvarati budućnosti, što navodi

u uvodu apostolskoga pisma *Ula-skom u treće tisućljeće*, podsjećajući pritom na Isusove riječi Šimunu Petru da barku "izveze na pučinu" (usp. Lk 5, 4). To vrijedi za Crkvu u ovom vremenu, koja je započela "novi dio puta" u novom tisućljeću s papom emeritusom Benediktom XXVI. i sadašnjim papom Franjom.

3. Usvajanje nove gorljivosti i misionarskoga duha

Osjećam dužnošću, u vremenu nove evangelizacije, podsjetiti čitatelje na papin poziv, u spomenutom apostolskom pismu, na "potrebu obnavljanja žara početaka u nama", na "gorljivost apostolskoga naviještanja", koje je resilo Petra i ostale apostole poslije Pedesetnice. U tom smislu tražio je od Crkve da se pita o prihvatanju Koncila, koji je "velika milost" i "siguran kompas da bi nas usmjerio tijekom hoda u stoljeću u koje ulazimo" (NMI, 57).

Da bismo što odgovornije prihvatali svetčevu želju, donosim njegov cjelovitiji tekst koji nam može pomoći da porastemo u svijesti misijskoga poslanja, kao pojedinci i kao cijeli Božji narod: "Ta će gorljivost pobuditi u Crkvi novi misionarski duh, koji ne će moći biti povjeren malom broju 'stručnjaka', već će morati obuhvatiti odgovornost svih članova Božjega naroda. Tko je uistinu susreo Krista, ne može ga držati za sebe, nego ga mora naviještati. Potreban je novi apostolski zamah, življen kao svakodnevna zauzetost zajednica i kršćanskih skupina. To će se ipak dogoditi s dužnim poštovanjem prema uvijek različitom putu svake osobe i s pozornošću prema različitim kulturama, u koje se mora ucijepiti kršćanska poruka tako da specifične vrijednosti svakoga naroda ne budu zanijekane, već pročišćene i vođene prema svojoj punini."

(NMI, 40)

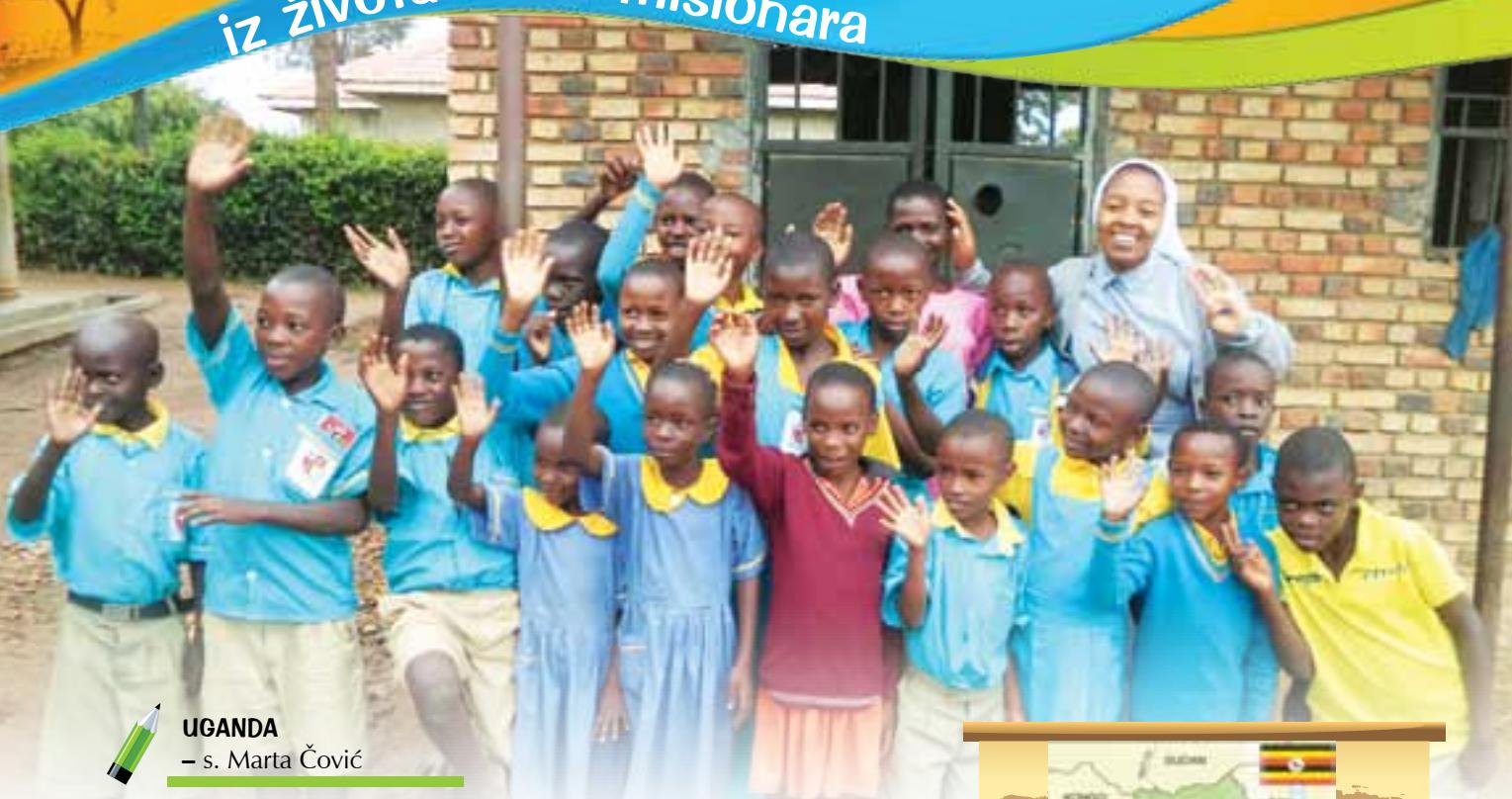
Naime, taj je papa upozoravao da je život mnogih kršćana katkad obilježen prisutnošću poimanja i mentaliteta nespojivih s evandeoskom predajom, osobito što se tiče posvjetovljenja, gubitka izvorne vjere i kompromisa s logikom

Tko je uistinu susreo Krista, ne može ga držati za sebe, nego ga mora naviještati. Potreban je novi apostolski zamah, življen kao svakodnevna zauzetost zajednica i kršćanskih skupina. To će se ipak dogoditi s dužnim poštovanjem prema uvijek različitom putu svake osobe i s pozornošću prema različitim kulturama, u koje se mora ucijepiti kršćanska poruka tako da specifične vrijednosti svakoga naroda ne budu zanijekane, već pročišćene i vođene prema svojoj punini.

svjjeta. U situaciji kada se osjećaju određene slabosti, teškoće i proturječnosti, Crkva je pozvana poslušati Kristov glas koji zove na obraćenje i "na odvažnost prema novinama", u zauzimanju u velikom djelu "nove evangelizacije" (usp. EE, 23.). Premda je ta riječ upućena najprije crkvama u Europi, ona se odnosi i na crkve u dalekim zemljama, koje se susreću s raznim kušnjama. Nadati se da će se što odgovornije poslušati papin poziv na takvo naviještanje evanđelja nade, koje će podrazumijevati promicanje prijelaza "od vjere oslonjene na društvene običaje, makar je i ona vrijedna poštovanja, k osobnijoj i zreljoj vjeri, koju resi razumijevanje i uvjerenost" (EE, 50).

Od presudne je važnosti da se na toj crti prihvati i pobudnica pape Franje *Radost evanđelja*, za mnoge, izgleda, prezahtjevna, ali nezaobilazna želi li se da Crkva ostane što vjernija II. vatikanskom koncilu, još prije svojemu utemeljitelju Isusu Kristu.

Stoga proglašenje dvaju papa svetima, sv. Ivana XXIII. i sv. Ivana Pavla II., predstavlja za cijelu Crkvu snažan poticaj na još jaču zauzetost u vjernosti evanđelju, osluškujući kulturne izazove današnjega vremena. Ono što nas sve hrabi i veseli jest činjenica da sada imamo dva jaka zagovornika u slavnoj Crkvi nebesnika.

UGANDA

– s. Marta Čović

Blagodati školovanja i prosvjećivanja

Iza mene je nešto više od godinu dana kako sam stigla u Afriku, u ovu prekrasnu zemlju Ugandu i među divan narod, koji je u prošlosti puno propatio zbog kolonijalizma, rađova i diktatora. Danas je Uganda prilično mirna zemlja. Nema rađova i ne postoji netrpeljivost među različitim religijama, kao u nekim susjednim zemljama, odakle dopiru vijesti o sukobima muslimana i kršćana. Mnogi naši susjadi su muslimani i sve velike svečanosti, kao što su zavjeti ili povratak s hodočašća u Meku, slavimo zajedno i zahvaljujemo Bogu za sve blagodati kojima nas neprestano obasiplje.

Nevolje neznanja i nepismenosti

Ono što Ugandu danas čini zemljom stradanja je ponajviše siromaštvo, a možda još više neznanje i nepismenost. Filozof Sokrat je bio potpuno u pravu kada je rekao da je neznanje majka svih poroka. Neznanje je doista put u nevolje, ono otvara put zlu, predrasudama, nesigurnosti, sebičnosti, korupciji. Tako da susrećemo pojedince koji, iako kršćani, više vjeruju vracevima negoli Bogu, koji ne podnose albino crnce zbog njihove bijele boje kože, koji ubijaju i zbog najmanje krađe itd. Ono što me tješi je upravo spoznaja da zlo proizlazi iz neznanja. I Isus reče Ocu o svojim neprijateljima, o onima koji ga raspeše na križ: "Oprosti im, jer ne znaju što čine." Treba spoznati što je dobro da bismo dobro i činili.

Poučavanje u vjeri, odgoj i obrazovanje oduvijek je bilo među prvim

ciljevima misionara u Ugandi. I danas misionari imaju važan doprinos na ovome području. Ne samo da materijalno pomažemo izgradnju škola ili školovanje djece, nego su mnogi i zaposleni u različitim školskim ustanovama. U ovoj zemlji obrazovanje je i započelo s prvim protestantskim i katoličkim misionarima krajem 19. stoljeća. Budući da je Uganda bila britanska kolonija, i školstvo je oblikovano prema britanskom modelu, što je dosta vidljivo i danas.

Školovanje je besplatno, ali u školama nema mjesta za svu djecu

Sustav školovanja u Ugandi podjeljen je na sedam razreda osnovne škole, šest razreda srednje i od tri do pet godina studija za one kojima se to može omogućiti. Taj sustav postoji još od šesdesetih godina prošlog stoljeća, ali možemo reći da je zaživio

tek posljednjih dvadesetak godina. Dotada se sve događalo u obitelji, a ono što se može naučiti u većini ugandskih obitelji svedeno je na rad u vrtu i uzgoj domaćih životinja. S obzirom na to da je "tijelo glasnije od duha", ovdje je važnije gladne nahranići negoli neuke poučiti. Zbog toga Uganda još uvijek ima veliki broj nepismenih. Od 1997. ugandska vlada uvela je besplatno osnovno obrazovanje, a 2007. i srednjoškolsko. Nažalost, broj klupa u državnim školama daleko je manji od broja djece koja bi se željela besplatno školovati. Često u jednom razredu možemo vidjeti i stotinu učenika, bez osnovnih uvjeta za rad. Nastavnika je pak malo i zatrpani su poslom. Usto dobivaju vrlo male plaće i često su prisiljeni živjeti odvojeno od svojih obitelji. Iz toga nerijetko proistječe nezadovoljstvo, koje zasigurno negativno utječe na kvalitetu rada učitelja. Sve skupa nije dobro za djecu i oni su

najveći gubitnici, jer završavaju školu bez osobita znanja. Za one koji žele kvalitetnije obrazovanja postoji mogućnost pohađanja privatnih škola. Ali zbog siromaštva i nedostatka novca za većinu djece je privatna škola samo san. Ugandske obitelji imaju puno djece te je roditeljima nemoguće plaćati školarinu za sve te s nadom gledaju prema Božjoj providnosti i ljudskoj dobroti. Također postoje mnogi dodatni uvjeti da bi dijete bilo primljeno u školu, kao što je školska uniforma, sredstva za higijenu i druge potrepštine. Pohađanje nastave nije uređeno prema dobi učenika ili uspjehu – to jest prolaznosti kao kod nas, već prema tome može li tko platiti školarinu ili ne. Tako u jednom razredu možemo naći zajedno djecu različitih uzrasta. Ako učenik ne plati školarinu ili ne donese u školu sve potrebno, obično ga otpuštaju iz škole. Tako neki učenici provedu kod kuće i više godina dok ne steknu uvjete za nastavak školovanja.

Pozitivne i negativne strane internata

Obično su uza škole i internati, što ima svoje pozitivne, ali i negativne strane. Pozitivno je to da djeca u internatu ne moraju pješačiti daleko od svoje kuće do škole, zatim mogu postići bolji uspjeh, jer u slobodno vrijeme ne rade u vrtu, kao što bi radili kod kuće, već imaju više vremena za učenje, a osigurana im je i svakodnevna hrana. Negativno je to da su djeca u ranoj dobi odvojena od svojih obitelji i prepuštena su

učiteljima ili vršnjacima da ih odgajaju.

Imam dojam da nove škole u Ugandi niču kao gljive. Samo u našem bližem susjedstvu imamo tri osnovne škole. No većina ih ima samo zidove i krov, bez potrebnih opreme. Zamislite školu bez prozora, vrata, ormara, klu-pa, s malom crnom pločom na vrlo grubo ožbukanu zidu. Zamislite učitelja bez stola i stolice, bez potrebnih udžbenika ili nastavnih pomagala. U školu stavite živahnu, razigranu dje-ku, najčešće u jednakim uniformama, ali često bez cipela na nogama, s nekoliko bilježnica u plastičnim vrećicama i bez ijednog udžbenika. Udžbenici su ovdje rijetkost. Dobro je ako ih i učitelji imaju.

Redovnice uza školsko znanje prenose i kršćanske vrijednosti

Nedaleko od naše kuće nalazi se privatna Osnovna škola "Saint Leo", koju je započeo vlč. Leo Katesigwa, ali ju je ubrzo predao u ruke Družbe braće sv. Karla Lwange, čiji je prvotni apostolat odgoj i obrazovanje. Škola postoji tek četvrtu godinu i ima 160 učenika. Ima tri predškolska razreda (vrtići su ovdje uvijek vezani uz škole) i šest razreda osnovne škole, internat i mogućnost dobivanja jednog obroka tijekom nastave. Škola je još uvijek u izgradnji, tako da neki razredi dijele učionice. Izgradnju potpomaže jedna humanitarna organizacija iz Njemačke, ali sve ide jako sporo.

Od samih početaka naša zajednica pomaže tu školu u hrani, nabavi udžbenika i bilježnica i drugih nastavnih pomagala te u izgradnji. Od ove godine naše dvije sestre, koje su u siječnju položile svoje prve zavjete, počele su raditi u toj školi. Nadamo se da će sestre, uza školsko znanje, uspijeti uliti u te nježne mlađe duše i osnovne kršćanske vrijednosti. Mnogi roditelji, kada su čuli da će sestre raditi u školi, odlučili su upisati svoju djecu.

Upravo ovih dana djeca napokon mogu sjesti u svoje klupe. Stavljeni su prozori i vrata, ali još uvijek bez stakla. Kada sam ih posjetila prije Uskrsa, ravnatelj je zamolio učenike jednog razreda da se pomole za nas i sve dobročinitelje. Oni su bez razmišljanja svi zajedno kleknuli, zaklopili oči i jednoglasno izmolili Oče naš. Nadamo se da će i ta mala kap u oceanu života pomoći u izgradnji bolje i sretnije budućnosti u ovoj zemlji. Svima vama koji potpomažete misijsko djelovanje svojom molitvom i darovima od srca zahvaljujem i molim od uskrsnulog Krista radost svakodnevnog života i uvijek novu otvorenost i ljubav prema potrebitima.

Kada sam posljednji put bila kod svoje obitelji u Hrvatskoj, među ostalim darovima dobila sam bijele kožne tenisice. To su bile prve kožne tenisice koje sam imala, a jedino nosim tenisice. Te sam jedva primila. Naime, moja nećakinja Magdalena toliko je inzistirala na tome da ih ponesem. Ona ih je odabrala i gledala me tužno zbog mog promišljanja. Nije mogla razumjeti što je u tome loše, jer su to samo tenisice, koje bi mi trebale olakšati hodanje, budući da me često bole noge. Dar sam ipak primila. Bile su to najbolje tenisice koje sam ikada imala. Ali nije to za moje siromaštvo, pa su me zbog toga "žuljale", iako me zapravo nisu žuljale...

Na autobusnom stajalištu

Kada sam se vratila u svoju Saltu, nikomu nije bilo važno što nosim na nogama, nego što im darivam iz srca, koliko suočjećam s njima, stojim li životom uz Krista, koga im naviještam.

Jedan dan nosila sam svetu Pričest našoj dragoj Ines, koja je živjela posljednje dane svojega života. Žurila sam, ali mi je pobjegao autobus. Trebalо je čekati desetak minuta do sljedećega. Razmišljala sam što još trebam obaviti u gradu. Molila sam, stavila ruku na euharistijskog Isusa, kojeg sam nosila na prsima neprimjetno, ispod odjeće. Već nas je bilo troje na stajalištu. Odjednom

Svaki dan rađa svoju priču

Imala je prilika da se uda, a ja sam je svaki put uvjerila da nam je ovako bolje. Ipak sam bila sebična, sada će ostati sama. Što misliš, hoće li neki dobar muškarac pronaći moju kćer, da budu sretni?"

Utješna smrt

"Molimo uvijek da Božja volja i plan bude i naša volja, kako je to Majka Marija prihvatile. To je najbolje za nas. U raju moli za svoje dijete, i ne samo za nju, nego i za sve nas. Što ćeš drugo raditi, Ines, nego slaviti Boga, zahvaljivati, klanjati mu se i moliti? Darovao ti je lijep i duhovno bogat život. Ne boj se. Isus, kojega ljubiš, čeka te. Mnoge si nahranila i tješila. Po tebi se Božja providnost spuštala i na našu zajednicu. Hvala ti za sve." Rasplakale smo se. "Umireš u svojoj kući, uza svoje dijete, a koliki su odbačeni od svojih najdražih, nažlost." "Reci joj i ti da mi je žao da sam ju zadržala kraj sebe do kraja." "Ne, to ćeš joj ti reći." "Rekla sam joj sinoć, a ona me tješila i rekla da bi sve to ponovila. Sestro, pazite na nju ti i sestre, neka i dalje bude dio vaše zajednice. I ja sam se kasnije udala, jer sam njegovala oca." "Ma ne brini, sada ćemo moliti. Može li?" Kći je došla, molile smo zajedno, Ines se pričestila i ostala u tišini, a nas dvije smo se malo povukle u kuhinju. Potom smo opet molile zajedno: "Blagoslovjen bio Bog! Blagoslovjeno njegovo sveto Ime! Blagoslovjen Isus Krist, pravi Bog i pravi Čovjek! Blagoslovjeno Ime Isusovo! Blagoslovjeno Presveto Srce Isusovo!"

"Hvala ti Bože, hvala ti i oprosti mi sve..." šaptala je sve tiše, poljubila je križ, još je nešto htjela reći, ali samo nas je pogledala.

Kći je kleknula uz majčin krevet i naslonila svoju glavu uz njenu hladno lice.

Plodovi zajedništva i suradnje

U radosnom uskrsnom raspoloženju sve vas srdačno pozdravljamo, zahvalne Gospodinu što smo dionici iste vjere, nade i ljubavi. Uskrsli, uvijek isti, nepromjenjivo vjeran ljubavi prema čovjeku, prema svakome od nas, neka i naša srca ispuni ljubavlju koja će nam pomoći zaboraviti sebe i ljubiti "do ludosti", prema uzoru brojnih svjedoka vjere! Naš korizmeni hod bio je usmjeren u tom smjeru – u svoj malenosti našeg bića otvoriti se ljubavi koja sve čini novo, koja naša kamaena srca može preobraziti u "srca od mesa". Molitvom smo se pridružile svim aktivnostima koje su bila organizirane u našoj župi i biskupiji. Neke od tih događaja želimo podijeliti s vama, dragi misionari i misionarke, i svima onima koji molitvom, žrtvom i darovima pomažete širenju kraljevstva Božjega.

Hodočašće s kipom Gospe Fatimske

Početkom veljače kip Gospe Fatimske na svojem hodočašću diljem svijeta došao je i u Albaniju. Biskupi su odredili da obide sve biskupije. Tako je u našu biskupiju stigao 5. ožujka i obišao sve župe. Naš biskup mons. Lucjan Avgustini je tom prigodom imao želju potaknuti na oproštenje obitelji koje su u krvnoj osveti i iskorijeniti to zlo te je pozvao propovjednika Lusha Cjergja, koji je vrlo živo i na vrlo snažan način progovorio o oproštenju, osveti, ubojstvu, pobaćaju... Mnogi svećenici bili su na raspolaganju za isповijed i pomirenje s Bogom i bližnjima. Posljednja postaja u našoj biskupiji bio je naš karmel, gdje nas je Gospa Fatimska pohodila 20. ožujka. Mladi vjernici i naša braća karmelićani nosili su u procesiji njezin kip, u pratnji mnogih vjernika iz cijele biskupije, od župne crkve do karmela. Bilo je dirljivo gledati kako se dugačka povorka vjernika predvođena kipom naše drage Gospe Fatimske uspije na brdo, k našoj samostanskoj

**ALBANIJA
– S. Mirjam Glavina**

crkvi. Nakon pozdrava molili smo krunicu, pjevajući ju kako je običaj u narodu, te u prepunoj crkvi slavili svetu misu i zahvalili Bogu i Mariji za sve milosti. Naš je biskup svjedočio o doista čudesnim djelima koje je Bog činio po tom "Marijinom hodočašću" i koji je i sam imao prigodu isповjetiti neke koji se 40 godina nisu isповjedili i koji svjedoče da su, jednostavno, bili privučeni. Mnogi vjernici su nam svjedočili o milostima koje su primili te se opet obistinila riječ bl. Ivana Pavla II.: "U Mariji i po Mariji, milosrdna Isusova ljubav ne prestaje se očitovati u povijesti Crkve i ljudskog roda. To očitovanje je osobito plodno jer se kod Majke Božje zasniva na naročitoj obzirnosti njenog majčinskog srca, na njenoj osobitoj tankočutnosti, na njenoj posebnoj sposobnosti da dohvati sve one koji od majke lakše primaju milosrdnu ljubav."

Veliki križ na brdu

Mladi vjernik Altin Topalli, po zanimanju bravar, želio je ove korizme nešto posebno pokloniti Isusu i Crkvi i tako je došao na ideju da izradi veliki željezni križ za brdo koje se izdiže nad našim selom i na čijem je podnožju sagrađen naš samostan. Brdo je visoko oko 600 metara i potrebno je nešto više od sat brzog hoda da se stigne na vrh. Altin je izradio križ visok 7 m i jedini problem mu je bio kako ga dopremiti na vrh brda, budući da nema nikakva puta. No problem se brzo riješio. Gotovo samo od sebe javilo se stotinjak muževa i netko je nosio dijelove križa, netko agregat, netko cement, netko vodu... Za nekoliko sati križ je bio podignut, na veliku radost svih nas. Posebno su bili radosni svi oni koji su sudjelovali u pothvatu i konstatirali da je to što križ stoji na brdu plod zajedništva i suradnje. A zajedništvo i ljubav je plod Isusova križa i njegova uskrsnuća.

Redovnički zavjeti

Na blagdan Navještenja Gospodinova naša s. Terezina od Božanskog Milosrda i Kraljice Karmela položila je svoje prve zavjete. Svečanu svetu misu predslavio je mons. Cristofor Palmieri, biskup Biskupije Rreshen, iz koje potječe s. Terezina, u slavlju s našim biskupom i 10 svećenika. U povijedi je mons. Cristofor ocrtao put poziva s. Terezine. Istaknuo je kako je glavni protagonist Bog. On je onaj koji je pogledao i zavolio Martinu i pozvao ju u karmel, za koji ona nije čula, te joj dao novo ime, kao znak

pripadnosti njemu. Mons. Cristofor je također govorio o ljepoti i važnosti klauzurnog života. "Život bliskog prijateljstva s Isusom očituje se na licima klauzurnih sestara. One pričaju o Bogu svojim licem i radošću te tako ljudi koji ih susreću pronalaze Boga."

S. Terezina je inače krštena s 20 godina i otada je Isus privlačio njezino srce i progovarao mu svojom riječi, a nakon četiri godine borbe napokon je prihvatala Isusov poziv i radosna mu srca odgovorila. Kraj iz kojeg dolazi s. Terezina zove se Mirdita. Stanovništvo je većinskim djelom katoličko, ali od tih "katolika", zbog manjka svećenika, većina je još uvijek nekrištena. Posljedice takve duhovne zapuštenosti su vrlo prisutne i vidljive. Što je veliko Božje čudo za njezin kraj, roditelji se uopće nisu protivili i odmah su joj dali svoj blagoslov za onaj put na koji ju Gospodin poziva i s velikom radošću su darovali svoju kćer Gospodinu. S. Terezina je svojim geslom, koje je uzela po uzoru na našu Nebesku Majku: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj!", označila i izrazila svoju želju uvijek ostati malena i ponizna službenica Riječi. Preporučujemo ju u vaše molitve, da uvijek bude predana Gospodinu i radoš njegovu Srcu.

KAMERUN

– s. Josipa Šprajc

Navečer prve nedjelje u ožujku, u zatvoru, u našem mjestu Tibati rođeno je dijete, a majka je već četiri mjeseca pritvorena i čeka suđenje. Njezina ju je obitelj ostavila gotovo samu, samo ponekad je s njom bila njezina tetka, sestra njezine majke. Ostali članovi obitelji se srame i ne dolaze.

Rođenje u zatvoru

Ravnatelj zatvora došao je rano ujutro u našu misiju i ispričao nam taj događaj. Kasno navečer, poslije 22 sata, mlada majka se tužila na jaku bol u trbušu. Kako su već svi zatvorenici bili zaključani u svoje ćelije, pozvao je dvojicu malo snažnijih, iako su takvi rijetkost, jer su većinom svi pothranjeni, da ju odnesu do vrata, jer nije mogla hodati. Kada su ju htjeli podići, začuo se neobičan zvuk i obojica su povikala: "Dijete je izišlo!" i odmaknuli se što su dalje mogli u tom mračnom prostoru. Kako nitko od njih ništa nije znao o porođaju, pozvali su suprugu jednog čuvara koja živi u blizini. Rodilju su odveli u obližnju bolnicu, u kojoj će ostati do suđenja. Njezina trudnoća bila je svi ma nepoznata. Liječnik koji ju je pregledao kod dolaska u zatvor ispunio je sve papire, s naznakom da je sve u redu i da nema nekakvih posebnosti. Cijeloj obitelji to je bila velika novost i svi su se čudili, pa čak i njezina tetka, koja je povremeno bila s njom. Svima je to dakle bilo veliko iznenadenje. Sada nas je ravnatelj zamolio da joj pomognemo. Odrijeli smo najpotrebnije stvari za njegu djeteta i hranu. To smo činili svakodnevno. Najneobičnije je to što je majka jed-

TANZANIA
– don Velimir Tomić
i don Bernard Marijanović

Zahvala iz misije Kisongo

nom nogom bila lancem privezana uz krevet, a lanac zaključan loko-tom. Kažu da tako mora biti, jer inače zatvorenici pobjegnu. Jednom im je jedan teški bolesnik pobjegao po noći iz bolnice. Krevet su našli daleko u polju ostavljen, jer ga valjda nije dalje mogao nositi. No kako je raskinuo lanac, to nikome nije bilo potpuno jasno. Možda je razbio lokot kojim predmetom ili mu je tko pomogao...

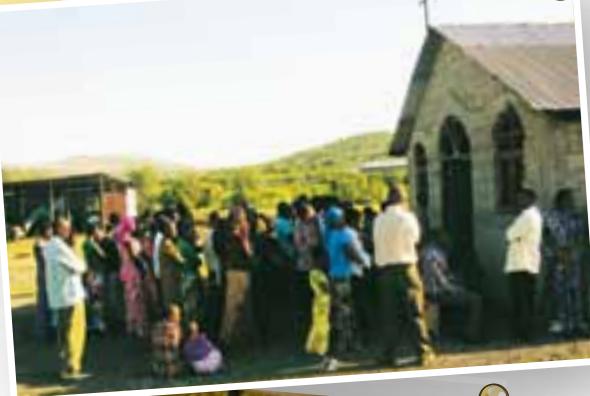
Nakon osam dana običaj je da se djetetu dade ime. Prije toga ošašaju kosu djeteta na nulu. Kako obitelj nije dolazila, odlučili su pitati sestre za ime. Riječ je o plemenu Fulani, pa smo ostavili majci da sama izabere ime, a mi ćemo biti prisutni kod samog čina. Majka je izabrala ime Aissatou, što znači 'prva kći'. To ime dobiva gotovo svaka prva kći, ali odgovorni iz zatvora htjeli su dodati još jedno ime. Kad smo im rekli da je dovoljno ime koje je majka nadjenula, rekli su kratko da će se onda zvati i Josephine – po našem dragom sv. Josipu. Sada molimo sv. Josipa da se cijeli slučaj brzo riješi i da dijete može s majkom kući, inače će morati ostati u zatvoru sve do šest mjeseci starosti. Tada dijete može uzeti obitelj ako majka dozvoli. Ako majka to ne prihvati, dijete ostaje uz nju u tamnu i skučenu prostoru zatvora.

Zatvorenici za mnoge ljudе go-to-vo kao da više ne postoje, a Isus nam opet i opet ponavlja kako je tu zbog bolesnih, a ne zdravih, grješnika, a ne pravednika. I on sam je proglašen "priateljem carinika i grješnika". Zbog te je osude i umro na križu za sve nas te tako pobijedio smrt svojim uskrsnućem.

Molimo radost uskrslog Gospodina za sve koji nas pratite svojim molitvama i žrtvama.

Ovim pismom željeli bismo doći do svih vas dragih prijatelja i dobročinitelja, od nacionalnih i biskupijskih ravnatelja Papinskih misijskih djela, preko kolega svećenika, časnih sestara, vjeroučitelja do svih vjernika laika u svim biskupijama Crkve u Hrvata, s iskrenom zahvalnošću i najboljim željama, popraćenim molitvama Bogu za sve vas. Jednostavno, želimo doprijeti i do onih nepoznatih, staraca i starica, bolesnih i nemoćnih, koji upućuju svoje molitve, patnje i žrtve za nas hrvatske misionare i povjerene nam misije bilo gdje u svijetu. Vaše se molitve i žrtve itekako osjete ovdje, daleko od domovine.

Iskrenu zahvalnost, misli i molitve za sve vas šaljemo iz nove misije Kisongo, u Nadbiskupiji Arusha, u Tanzaniji, gdje nas dvojica svećenika, hrvatskih misionara, nastojimo živjeti svoje svećeničko i misijsko poslanje na afričkom kontinentu. Osjećamo dužnost iskreno zahvaliti svima širom Crkve u Hrvata. No neka nam bude dopušteno posebno zahvaliti napačenoj Crkvi u BiH. Upravo na prijedlog PMD-a BiH te uz blagoslov biskupa BiH od početka mjeseca srpnja 2013. god. pa do kraja mjeseca lipnja 2014. širom BiH, u svim (nad)biskupijama, provodi se akcija prikupljanja sredstava za izgradnju misijskih prostorija u Misiji Kisongo, čiju izgradnju započinjemo. Plodove toga zauzimanja itekako osjećamo dok "s ledine", kako se to obično kaže, pokušavamo i ustajavamo podići novu misiju, u dogовору i s odborenjem nadbiskupa Arushe mons. Josaphata Louisa Lebulua. Bez vaše dvostrukre pomoći, molitve i osob-

nog odricanja, dragi prijatelji, naša bi nastojanja, kao i cjelokupna misija, bila vrlo upitna i nemoguća.

Stoga svima vama koji ste čuli za Misiju Kisongo, koji o njoj druge gima govorite ili za nju i sami, prema svojim mogućnostima, ponešto učinite, bilo u duhovnom, bilo u materijalnom pogledu, upućujemo ovo pismo zahvale uime nas dvojice misionara, kao i uime naroda koji nam je ovdje povjeren i kojemu služimo. Tanzanijski čovjek je gostoljubiv i vrlo zahvalan. Takvi su upravo i ovi naši vjernici. Stoga i u njihovo ime izričemo iskreno i veliko hvala i sve vas najsređačnije pozdravljamo i želimo sretan Uskrs. Bog vas blagoslovio!

Ndugu zangu, asanten sana, tena sana! – Draga braćo, svima hvala, iskreno hvala!

intervju

S. MIRJAM BUBNIĆ,

MISIONARKA U RUSIJI

Božja briga za svakog čovjeka

Karmel je kontemplativna redovnička zajednica, a mi Karmeličanke Božanskog Srca Isusova, osim te kontemplativne, imamo i apostolsku dimenziju. Oboje su jednako važne u našoj družbi. Naša osnivačica je bl. Marija Terezija od sv. Josipa. Živjela je na prelasku iz 19. u 20. stoljeće. Bog ju je malo-pomalo odgajao, vodio i pokazivao mnoge samostane i redovničke družbe. Tako joj je otkrio da i ona treba osnovati redovničku zajednicu. Otvorila je prvi dječji dom i onda se iz njega formirala nova redovnička zajednica, koja živi u karmelskom duhu, u duhu sv. Terezije Avilske. Proglašena je blaženom 2006. godine..

? To znači da je vaša družba misionarska?

! Od samog smo početka bile klauzurne sestre, ali smo s vremenom prihvatile i apostolske zadatke. Inače je sav naš apostolat vezan uz naše samostane: vodimo dječje vrtiće, domove za djecu, staračke domove. Sve imamo u sklopu naših samostana. Tako možemo u isto vrijeme njegovati molitveni život, živeći u zajednici, a i konkretno raditi s ljudima. Molitva i rad nam se isprepliću tijekom cijelog dana.

? Možete li nam reći gdje sve družba djeluje u svijetu?

! Djelujemo u 14 zemalja. U Europi, osim u Hrvatskoj, i u Mađarskoj, Italiji, Njemačkoj, Nizozemskoj, gdje nam je i kuća mati-

ca, te u Bosni i Hercegovini. Zatim imamo zajednice u Kanadi te u Venezuela, Nikaragvi i Brazilu. Imamo i misionarke koje djeluju na Islandu, u Rusiji, Kamerunu i Nigeriji.

Redovnički poziv od malih nogu

? Kako ste se Vi odlučili na redovnički poziv i kako ste postali misionarkom?

! I na mom primjeru se vidi da je redovnički poziv zbilja Božji dar. Od samog djetinjstva, od najranije dobi, išla sam svake nedjelje u crkvu. Veoma sam voljela ići u crkvu. Rodom sam iz Župe Brezovica, pokraj Zagreba. Tamo su naše sestre. Kao dijete uvijek sam se voljela motati oko njih. Ljudi pričaju da sam već u to vrijeme

govorila da će biti redovnica. Naravno, bila je to samo dječja mašta, na koju nitko nije obraćao pozornost. Ali znam da je ta želja u meni živjela otkad znam za sebe. Prisutnost svetosti i ozračje molitve kod karmeličanki bile su uvijek očaravajuće za mene. I moje misijsko zvanje se u svemu tome oblikovalo. Sve je bilo isprepleteno. Kad sam kao dijete dobivala Mali koncil, prvo sam otvarala misijsku stranicu – pismo oca Ante Gabrića i majke Terezije. To je bilo moje najomiljenije štivo. Kao dijete sam maštala o misijama u Africi, Bengalu i u Brazilu, no kad sam došla u samostan, srela sam s. Augustinu Mesarić, koja mi je rekla da se spremi za misiju u Rusiji. Meni je odmah došla misao u glavu da sam u školi pet godina učila ruski. Bila je

to Božja providnost. Kad god bih srela s. Augustinu, pitala sam je kad će u Rusiju, a ona mi je uvijek odgovara: "Evo, uskoro." Mislila sam si: "Ona ide, a ja ne mogu, jer sam samo kandidatica." Za nekoliko godina u novicijatu opet sretnem s. Augustinu i pitam je: "Kad ćete u Rusiju?" A ona meni ponovno odgovara: "Evo, ja se spremam. Čim se bude moglo, idem." Za mene nema još ništa, tek sam novakinja, još nisam redovnica, ne mogu ići. Kad sam krenula na katehetski studij, opet je sretnem i ponovim isto pitanje i dobijem isti odgovor. U vrijeme kada sam položila doživotne zavjete, završila katehetski studij i diplomirala, naše poglavarice su rekle: "Ide se u Rusiju." Pomislila sam: "Mene je Isus čekao, sad više nemam nikakve isprike. Kad je trebalo donijeti odluku, molila sam i Gospodin mi je dao jasni znak po svojoj riječi kad je pitao u proroku Izajiji: "Koga da pošaljem?" Shvatila sam da je to meni upravljeno i rekla sam: "Evo me, mene pošalji!" Bilo mi je veoma lijepo u Hrvatskoj, u zajednici i na poslu koji sam radila, ali kad sam osjetila Božji glas da budem misionarka, bila sam presretna.

Ekumenizam na djelu

? **Možete li nam opisati kako katolička zajednica vjernika živi u sredini koja je većinski pravoslavna?**

! To što smo mi katolički misionari u pravoslavnoj Rusiji, ne znači da mi obraćamo pravoslavne. Naprotiv, prema Pravoslavnoj Crkvi imamo veliko poštovanje, a u posljednje vrijeme sve ljepšu suradnju, jer oni su stvarno prava apostolska crkva. Mi katolici u Rusiji imamo poslanje da se katolici i pravoslavnici bolje upoznaju, kako bi nestale predrasude i strahovi zbog nepoznavanja te da se prihvataćemo kao braća i sestre. Od samog početka pokrštavanja Rusije bili su prisutni misionari i s istoka i sa zapada. Naravno, onih s istoka bilo je više, no Katolička Crkva je bila prisutna od samih početaka. U Rusiji postoje četiri katoličke biskupije. Mi pripadamo južnoj, Saratovskoj biskupiji, koja je najmanja po površini. Međutim, od sjevera do juga biskupije je 3000 km, a od istoka do zapada 1500 km. Na tom golemom prostoru su samo 23 župne zajednice. Svaka

od tih župa ima nekoliko filijala. Mi imamo samo dvije filijale i još jednu u nastanku. Zajednice su male i svećenika je malo. Naš biskupijski grad je Saratov, na rijeci Volgi, a mi smo od njega udaljeni 1000 km. To se smatra blizu, jer se može proći u jednom danu. Mi smo u gradu Taganrogu. To je grad veličine Splita i nalazi se na jugu, na Azovskom moru. Iako grad ima oko 400 000 stanovnika, katolika ima samo 150. Kad smo mi došli 2005. godine, bilo ih je tek 60. U početku je bilo mlađih, a sada su oni već osnovali svoje obitelji. Imamo 12 mlađih obitelji. Kad se vjernik oženi kime tko ne prakticira vjeru, kada ta osoba upozna kršćanstvo i Isusa, redovito je to vrlo pozitivno za nju i oni počinju dolaziti zajedno u crkvu, krste djecu, pa nam zajednica raste.

Pastoral usmjeren na pojedinca

? **Kako izgleda župni pastoral?**

Organizirane Katoličke Crkve u Rusiji nije bilo 70 godina. Vjera se u Rusiji sačuvala tako da su bakice krstile djecu i učile ih ponekim molitvama. Bilo je teško i oni su uistinu mučenici vjere. Naši katolici danas su uglavnom novoobraćenici te im je svima potrebna kateheza i stalna podrška. Organizirale smo vjeronauk. Za djecu se vjeronauk redovito odvija u malim skupinama. Ove godine imamo samo jednog prvočesnika u Taganrogu i jednog, možda dvoje, u filijali u Azovu. Za krštenje se priprema jedna gospođa koja je starija od 50 godina. Dolaze i oni koji su samo kršteni, a nisu primili druge sakramente. Vrlo su različite situacije. Svaki je čovjek drugčiji i imamo male skupine na vjeronauku, a još češće je individualan. Svaku večer imamo vjeronauk. Odrasli nam dolaze poslije posla. Kad su blagdani, nastojimo u župi napraviti malu duhovnu obnovu. Oni radosno žive svoju vjeru i svjedoče oko sebe. Oni se ne stide svoje vjere. Rusi su općenito vrlo religiozni i pobožan narod.

Biti katolik u Rusiji je nešto pozitivno. Naše župe su male, jedni druge poznamo i jedni se za druge bri-nemo. Baš smo stvarno kao jedna velika obitelj. Novi ljudi, koji dođu primjećuju naše zajedništvo i to ih veoma raduje. Jedni druge podržavamo u vjeri i radosti.

Razgovarao Saša Ričković

Nadbiskup Vinko kard. Puljić

Skriža nam je Isus dao svoju majku za Majku. I Marija je nakon uzašašća zajedno s Isusovim učenicima molila te je kao najodličniji član Crkve s prvom Crkvom molila. Zajedno su izmolili snagu odozgor, silu Duha Svetoga, koji je pokrenuo poslanje učenika da idu hrabro svjedočiti za Krista i naviještati Krista.

Vidimo u Markovu evanđelju kako Krist prvo poziva na obraćenje, jer je kraljevstvo Božje blizu. Kada je ostvario svoje djelo po muci, smrti i uskrsnuću, spasivši tako čovjeka i čovječanstvo, prije uzašašća na nebo daje poslanje učenicima da idu po svem svijetu te naviještaju evandelje, krste i svjedoče njegovo uskrsnuće. Nije slučajno da Marija s prvom

Da Marija, zvijezda evangelizacije, vodi Crkvu u naviještanju Krista svim narodima.

Crkvom molila kako bi svojom prisutnošću ostvarivala u Crkvi i za Crkvu svoje poslanje. U evangelizaciji je temelj molitva, živjeti blizinu Božju. Zato je uzor slušanja Božje riječi, uzor prihvatanja Božje riječi i uzor vršenja volje Božje. Zato je zvijezda evangelizacije.

Nema uspjele evangelizacije bez stvarnog obraćenja. To se ostvaruje otvorenošću prema riječi Božjoj, prihvatanjem riječi Božje i ostvarivanjem poslanja što je volja Božja. Vjerodostojnog naviještanja nema bez istinskog svjedočenja. Istinskog svjedočenja pak nema bez nutarnjeg osvjedočenja, koje se događa upravo po onome što je Marija ostvarila, da se Riječ u njoj utjelovila. Valja znati učiti "prebirati u svom srcu sve te događaje" kao Marija, koja je u svojoj vjeri rasla prihvatajući Božju objavu i to otajstvo prebirala u svom srcu.

Pravi navjestitelj evanđelja prvo mora otajstvo spasenja doživjeti u svom srcu, zatim zahvaćen tim otajstvom prebirati proživljavajući Božju

blizinu te će uvijek imati iz obilja srca što progovoriti i svjedočiti. Na to je pozvan svaki krštenik, jer po krštenju je Isus ušao u naš osobni život. Po krštenju smo i mi svi postali Marijina djeca. Da bismo se u životu ostvarili, valja nam učiti od Marije kako osluškivati Boga, koji nam se očituje i na razne načine objavljuje. Valja s Marijom učiti kako u svom srcu prebirati darove milosti, kako bismo ih mogli vjerodostojno svjedočiti i naviještati uskrslog Krista.

Ako je Drugi vatikanski koncil zasvjedočio kako je Marija rasla u vjeri, ta činjenica je poruka svima nama da budemo trajni učenici i trajno rastemo u vjeri. Ta vjera će biti stabilnija i vjerodostojnija ako zračimo uvjerenjem koje ćemo ugraditi u javni život. Valjalo bi biti ono što jesmo cjelevito – i u srcu i u javnosti. Svjedočenje je jače od svake riječi.

Ostaje nam ponizno moliti našu Nebesku Majku da nas nauči Božju riječ slušati i slijediti te ju svjedočiti i naviještati.

BRAZIL

Najstarija misionarka proslavila 110. rođendan

Bogu posvećene osobe, osobito redovnici i redovnice, često doživljavaju duboku starost. Jedna od njih je i njemačka misionarka u Brazilu, sestra Maria Electis, SND, koja je 23. ožujka ove godine proslavila svoj, vjerovali ili ne, 110. rođendan. Rođena je 23. ožujka 1904. godine u Pommernu (Mosel) u Njemačkoj. Krsno ime joj je Luzia Mohrs. U rujnu 1925. godine ušla je u Mülhausen (Greifrath) u Družbu sestara Naše Gospe (SND). Novicijat je započela 26. ožujka 1926. godine i uzela redovničko ime Maria Electis. Nakon dvogodišnjeg novicijata, 16. travnja 1928. godine, položila je u Mülhausen svoje prve redovničke zavjete: siromaštva, poslušnosti i čistoće. Od 1927. do 1938. godine djelovala je u nekoliko samostana u Njemačkoj. Kao mlada, poletna redovnica djelovala je i u dječjem internatu. Zatim je izučila za njegovateljicu bolesnika pa je s velikim marom djelovala i u toj struci. U srcu te mlade redovnice

ipak je tinjala ljubav i želja za misijama. Hrabro i odlučno ostavila je svoju rodnu zemlju i otišla kao misionarka u Brazil. U misiji je došla 12. veljače 1939. Nedovoljno poznavanje portugalskog jezika u samom početku pomutilo joj je njezin očekivanja i planove. Njezin misijski san ipak će još malo čekati ostvarenje. Stoga će do srpnja 1939. godine ostati u Passo Fundu, gdje je učila portugalski jezik. U kolovozu iste godine dolazi na službu u psihiatrijsku kliniku u Pelotasu, u Rio Grande do Sulu. Ondje se s velikom radošću i s puno energije brinula o bolesnicima. O svojem tadašnjem radu sestra Maria Electis kaže: "Uvijek sam imala veliko poštovanje prema bolesnicima. A i oni su imali poštovanje prema meni." Godine 1988. zbog starosti odlazi u samostansku zajednicu "Recanto Aparecida" u Canoasu, gdje je djelovala do svoje 100. godine života. Kasnije je svoje dane ispunjavala žarkom molitvom i koliko je mogla manjim kućanskim poslovima u zajednici, najviše u kuhinji. U toj poodmakloj životnoj dobi molitva i ručni rad bile su njezine glavne svakodnevne zadaće te se je osjećala zaposleno i korisno. Radovala se i društvu svojih sestara. Prošle godine, 19. siječnja 2013., proslavila je 85. obljetnicu svojih redovničkih zavjeta, zajedno s

još 18 svojih sestara, koje su toga dana slavile 25, 50, 60, 65, 70 i 75 godina redovništva. Taj jubilej dosada nije doživjela niti jedna priпадnica te družbe, od njezinog osnivanja u Coesfeldu u Njemačkoj 1850. godine. Misno slavlje toga dana predvodio je u samostanskoj kapeli biskup Agenor Girardi.

Sestre Braziliske provincije Nossa Senhora Aparecida u Canoasu ponosne su što su sa sestrom Marijom Electis mogle proslaviti njezin sadašnji 110. rođendan, a i nedavni redovnički jubilej, nesvakidašnji i veoma rijedak doživljaj. Takoder su ponosne što žive i mole s njom u samostanu. Inače, sestra Maria Electis (Luzia) Mohrs najstarija je misionarka na svijetu i jedna od zadnjih njemačkih misionarki te družbe koje djeluju u Brazilu. Od 2006. godine je u invalidskim kolicima i teško je pokretna. Njezini prvotni misijski poziv i žar se do danas nije nimalo ugasio. Taj žar je još itekako prisutan u njezinoj molitvi, u toplini prijateljstva i ljubaznosti, njezinom osmijehu, ljubavi prema redovničkoj zajednici u kojoj živi, njezinoj zahvalnosti. Sigurno da je ta redovnica i misionarka posebni Božji dar družbi, a i primjer svima nama. Otvorena je za sve ono što joj život u budućnosti donese.

Francisko Pavljuk

Europski Caritas o gladi u svijetu

Nitko ne bi smio umrijeti zbog nedostatka hrane. Nitko ne bi smio trpjeti zbog gladi. To je absolutno prioritetna moralna obveza – rekao je Jorge Nuño Mayer, glavni tajnik Europskoga Caritasa, predstavljajući 15. travnja, u sjedištu Europskoga parlamenta u Strasbourg, izvještaj te katoličke organizacije naslovljen "Uloga Europske unije u uklanjanju gladi do kraja 2025. godine".

U dokumentu je, o kojemu su – kako javlja agenci-

ja Sir – raspravljali neki europskog parlamentarci, obrađeno šest najvažnijih tema koje se odnose na nadležnost zajednice, a među kojima je, primjerice, pravo na hranu viđeno kao temeljno ljudsko pravo; zatim poljoprivreda; okoliš i klimatske promjene; prehrana; i dosljednost razvojnih politika. Europski Caritas smatra da bi Europska unija trebala podupirati uklanjanje gladi u svijetu kao prednosnicu u programu za sljedeće godine, te poticati na jasno

određivanje cilja 'Nula gladi', suočavajući se sa svim uzrocima gladi.

Izvještaj, koji je dostupan na internetu, sadrži i niz preporuka za stvaranje održivih prehrabnenih sustava, uz obvezu iskorjenjivanja gladi u sljedećih deset godina. Europski Caritas upozorava da je danas u svijetu jedna milijarda ljudi neishranjena, dok tri milijuna djece godišnje preminje zbog nerazvijenosti i neishranjenosti. (RV)

vanja gladi u sljedećih deset godina. Europski Caritas upozorava da je danas u svijetu jedna milijarda ljudi neishranjena, dok tri milijuna djece godišnje pre-

Hodočašće za osamdesetu godišnjicu evangelizacije

Petnaestodnevnim hodočašćem kao zahvalom Bogu za dolazak radosne vijesti u središnje planinske krajeve Papue Nove Gvineje Nadbiskupija Mount Hagen prisjetila se dolaska prvih misionara Božje riječi, koji su 1934. godine došli u središnju Papuu, osnivajući tada prvu misiju na tom području. Osamdeset godina nakon dolaska prvih misionara vjernici te nadbiskupije "zahvaljuju i slave Boga zbog svih blagoslova koje

su primili njihovim dolaskom", navodi se u pismu koje je Nadbiskupija Mount Hagen poslala agenciji "Fides". U tom duhu, više od 500 vjernika, tri svećenika i devet bogoslova krenuli su na hodočašće pješice od Madanga do Mount Hagen, slijedeći put prvih misionara. Posjetili su memorijalno mjesto na koje su došli prvih misionari, otac Carl Morschheuser i otac Eugene Frank, a koje su ubili starosjediovi. Mons. Douglas Young,

nadbiskup Mount Hagen, izrazio je dobrodošlicu i ohrabrio hodočasnike navodeći da je hodočašće simbol obitelji koja ide zajednički u jednom smjeru, šireći evangelije. Tijekom drugog tjedna hodočašća hodočasnici su pošli od Mount Hagen i posjetili crkve i misije na tim planinskim područjima, obnavljajući tako duh vjere, nade

i milosrđa koje su donijeli prvi navjestitelji evanđelja. Misionari Božje riječi su svojim djelovanjem prisutni u svim školama i zdravstvenim institucijama koje su se otad razvile: danas ukupno 40 % zdravstvenih i obrazovnih ustanova u planinama Papue Nove Gvineje omogućuje Katolička Crkva.

(Agencija Fides)

JUŽNA KOREJA

Male kršćanske zajednice promiču evangelizaciju

Ukorejskim malim kršćanskim zajednicama vlada veliko iščekivanje zbog dolaska pape Franje u kolovozu ove godine. Male crkvene zajednice su ustvari skupine u kojima se snažnije živi vjera u Latinskoj Americi, ali i na drugim kontinentima, poput Afrike i Azije. Radi se o zajednicama katoličkih obitelji koje žive u istim kvartovima te zajednički žive vjeru okupljene na molitvene susrete, slušajući Božju riječ i međusobno se pomažući. Pozicija malih zajednica dodatno je poboljšana do-

kumentom donesenim na Konferenciji biskupa Latinske Amerike godine 2007., pod koordinacijom tadašnjeg kardinala Bergoglia.

Kako doznaće agencija "Fides", u Korejskoj biskupskoj konferenciji postoji pododbor za "male zajednice", koji surađuje s Komisijom za evangelizaciju, koju vodi biskup mons. Vincent Ri Pyung-ho. Takav oblik organizacije katoličkih laika tako postaje vrlo snažno sredstvo evangelizacije.

Koncept malih zajednica u Koreji se pojavio ranih devedesetih godina proš-

log stoljeća. Više od dvadeset godina biskupi promoviraju širenje tih malih zajednica. Danas, kad se od njih sve više traži, objavljaju i vodič koji pomaže vjernicima i župnicima razumjeti osnovna načela života u malim zajednicama. Taj vodič predstavlja duh, načela i iskustva malih zajednica s gledišta pastoralna. Osim toga u vodiču se nalaze i plodovi rada tih zajednica u posljednjih dvadeset godina, nuda za budućnost te izazovi nove evangelizacije u Koreji i cijeloj Aziji..

(Agencija Fides)

Šesti križni put biciklima

Korizma je hod kojim pratimo Isusa na putu u Jeruzalem, gdje se zabilo njegovo otajstveno djelo muke, smrti i uskrsnuća. Ona nas zato podsjeća kako je kršćanski život put kojim treba ići ususret Kristu i slijediti ga. Sam Isus nam je poručio: "Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom."

Cilj je korizmenog vremena pomiriti se s Bogom, naslijedovati Krista, tj. postajati sve sličniji njemu te se otvoriti ljudima i uistinu im biti bližnji u darivanju duhovnih, a po potrebi i materijalnih dobara. Da bismo se na tom putu ohrabrili, podigli glavu, otvorili srca i

radosno krenuli "pustnjom", na kraju koje nas čeka oaza mira, ljubavi i blagostanja, mladi iz Župe Dobrog Pastira iz Brestja organizirali su već tradicionalni 6. križni put biciklima.

Šezdesetak mladih iz župe, njihovih prijatelja te mladih iz župa dekanata okupili su se u subotu 12. travnja u 9 sati na svojim biciklima, spremni ponijeti svoj križ cestama svoga kraja. Da pokažemo kako i mi mladi kršćani možemo, na nama prilagođen način, razmišljati o onome što je on učinio za nas, ove godine molili smo postaje u crkvama dekanata te tako zajedno nosili križ (Župa Brestje, Župa Sopnica, raspelo u

Sesvetama, Župa Sesvete, Župa Sesvetska Sela, kapela u Popovcu, Župa Soblinec, groblje Markovo Polje, obitelj Vukelić, Srednja škola Sesvete, spomenik braniteljima, Osnovna škola Brestje, kip bl. A. Stepinca u Brestju, Župa Brestje). Geslo susreta je "Na slobodu pozvani, vjerom i nadom vozimo!" te smo se željeli, uz redovite kateheze, i ovim projektom pridružiti pripremi za Susret hr-

vatske katoličke mladeži u Dubrovniku.

Taj dogadjaj bio je i karitativnog karaktera te smo tako, nakon blagoslova naših vozila, prikupili i priloge za akciju MIVA Hrvatska, u kojoj se od prikupljenih sredstava kupuju vozila u misijskim zemljama, te tako možda komu spasimo život ili mu vratimo zdravlje, omogućimo mu put u školu, a sve to na veću slavu Božju!

Željka Martan

DONJI MIHOLJAC Posjet misionara Danka Litrića

Župu sv. Mihaela arkandela u Donjem Miholjcu posjetio je u subotu i nedjelju 22. i 23. ožujka 2014. don Danko Litrić, misionar iz Runde. Susreo se sa školskom djecom i sa župnom misijskom zajednicom. U propovijedima na nedjeljnim svetim misama govorio je o svojim misio-

narskim iskustvima iz Ruande, svjedočio o životu i radu među ljudima i kršćanima u različitim misijama u kojima je služio. Misijsku zajednicu je ohrabrio za misijska zalaganja i doprinos potrebama Crkve i najpotrebnijih u misijama, interesirao se za njihovo djelovanje te pohvalio

raznolikost prodajnih akcija kojima se prikuplja novac za školovanje 12 učenika i dva bogoslova, dok pojedine obitelji naše župe školju još 40 djece. Veliku zahvalnost na podršci članovi misijske zajednice iskazuju župniku Josipu Antoloviću.

Barbara Vrban

KOTORIBA

Vjernici Župe sedam žalosti Blažene Djevice Marije i Svetog križa iz Kotoribe pokazali su u dani ma korizme posebnu povezanost s onima koji još uvijek nemaju dovoljna sredstva za najosnovnije životne potrebe – topli kruh, čistu vodu, zdravi obrok i udoban krevet, a da ne spominjemo odjeću, zdravstvene usluge i školovanje kao dio naše tako obične svakodnevice, a toliko dale-

Projekt ljubavi "Božjih ovčica"

ke i često nedostižne čežnje siromašnog svjetskog stanovništva nekih dalekih zemalja. Na svetim misama skupljali su milodare za karitas. Također je bila postavljena i kutija u kojoj su se mogle odložiti razne potrepštine. Župljeni su se odazvali na humanitarnu prodaju dječjih radova u nedjelju 6. travnja. Pokazali su da ne okreću glavu od patnje i potreba svojih prijatelja, braće znane i neznane.

Izložbom i prodajom dječjih radova, uz dobrovoljne priloge vjernika, zaokružena je velika i lijepa akcija, puna dječje radosti i kreativnosti, koja je uključivala tri uskrsne radionice, mnoštvo sastanaka "Božjih ovčica" i pripremu te male, ali vrijedne humanitarno-prodajne izložbe.

Prikupljena smo sredstva s velikim veseljem prosljedili u Nacionalnu upravu Papinskih misijskih djela u Zagrebu.

Zahvaljujemo prije svega djeci, koja su u velikom broju tri utorka s nama radosno izradivala naše prve zajedničke pisance, čestitke i križice, a potom svim župljanima koji su dobrovoljnim prilogom podržali rad djece i misijske skupine, koja je osnovana lani u našoj župi.

Novu aktivnost, kao zahvalu svima koji su pomogli u tom malom projektu Ljubavi, članovi misijske skupine, koji su se nazvali "Božje ovčice", pripremaju za nedjelju 18. svibnja na svetoj misi, u suradnji sa župnikom te voditeljima i članovima župnih zborova.

Dijana Šarek

TRAVNIK

Misijska akcija u KŠC-u "Petar Barbarić"

Gimnazijalci Katoličko-ga školskog centra "Petar Barbarić" u Travniku, zajedno sa svojim vje-ročiteljem don Jakovom Kajinićem, organizirali su misijsku akciju prikuplja-nja pomoći za Misiju Ki-songo u Africi, gdje djeluju dvojica hrvatskih misionara iz Bosne i Hercegovine – don Velimir Tomić i don Bernard Marijanović. Akci-ja je započela 17. ožujka i trajala je do 27. ožujka.

Cilj akcije, uz pomoć misionarima u spomenutoj misiji, bila je jačanje misijske svijesti učenika KŠC-a. Don Kajinić je naglasio kako su se učenici odricali jednoga dijela svojega skromnog džeparca u korist drugih, posvjedočili svoju solidarnost prema potreb-nijima, što je ujedno i važ-na poruka gimnazijalaca u korizmeno vrijeme.

Završetak te akcije okrunjen je tako što je don Jakov Kajinić predao

prikupljeni novac don Iva-nu Štironji, nacionalnom ravnatelju Papinskih misijskih djela BiH. Naime, on je 27. ožujka, na poziv rektora i ravnatelja Kato-ličkoga školskog centra "Petar Barbarić" vlč. Željka Marića posjetio travničko sjemenište, predvodio mi-sno slavlje u sjemenišnoj crkvi sv. Alojzija Gonzage, održao duhovnu obnovu nastavnicima te se u ve-černjim satima susreo sa sjemenišarcima.

U tom susretu kratko je predstavio djelovanje Naci-onalne uprave PMD-a BiH – Misijske središnjice te prikazao film o misio-naru fra Iliju Barišiću, koji je podrijetlom iz Rame, a djeluje duže od 40 godina u afričkoj državi DR Kon-go. Nakon toga don Ivan Štironja je odgovarao na pitanja sjemeništaraca, na-glasio važnost i ulogu misi-onara u Crkvi te potaknuo sjemeništarce na rast u lju-

bavi prema svećeničkom i misionarskom pozivu.

Gimnazijalci o akciji

Važno je da je akcija naša, a ne naših roditelja, tj. da mi odvojimo dio svoga svakidašnjeg džeparca, **Mia**. Želim da ti ljudi, koji su daleko, osjetite našu ljubav i zajedništvo, **Ines**. Nisam teško odvojio taj novac, jer znam da je potrebniji onima kojima dajem nego meni, **David**. Najvažnije je ljubiti i biti ljubljen, pomagati svima, a posebno potrebitima, **Ante**. Ovom akcijom na-stojali smo pomoći onima kojima je pomoć zaista potrebna, **Filip**. Samo u takvim akcijama čovjek može shvatiti da je veća radost davati nego primati, **Valentina**. Da bismo razumjeli takve akcije, trebamo se staviti u poziciju onih kojima se pomaže, **Tomislav**. Možda smo i mi mogli biti ti kojima je po-trebna pomoć, **Rino**. Tko daruje siromasima, bogat je duhom, **Toni**. Svojim skromnim odricanjem ne-kome možemo ostvariti snove, **Ana**. Dar za misije bilo je nešto važno za mene, **Matej**. Mislim da je ova akcija u svima nama probudila onu našu do-bru stranu koju, vjerujem, svi posjedujemo, **Martina**. Ova akcija mi je otvorila srce, **Srećko**. Pomaganje, materijalno ili riječu, uvi-jek koga usreći, **Tino**. Sudjelovanje u raznim dobro-tvornim akcijama čini nas boljim ljudima, **Dragana**. Darujmo dio svojih dobara njima, jer naše malo njihovo je sve, **Tomislav**. Drago mi je što mogu sudjelovati u još jednoj akciji i tako po-moći nekim malim ljudima kojima je potrebna naša pomoć, **Ena**. Lijepo je kada možemo pomoći drugima, jer malim darovima može-mo promijeniti život, **Ana**.

B. I.

Život je velika borba

DR KONGO – Fra Stojan Zrno

Odavno u svoj dnevnik nisam napisao ni riječi. Već nekoliko mjeseci imam velike poteškoće s venama na desnoj nozi. U Kamini me liječio neki domaći liječnik, ali mi nije puno pomogao. Promijenio je nekoliko terapija, ali je stanje postajalo sve gore, tako da se nogu do koljena pretvorila u jednu veliku ranu. Gotovo da nisam mogao stajati. A onda mi je naročito pomogao jedan čovjek iz Beograda, Slobodan Kotevski, pola Srbin, pola Makedonac. Bio je zadnji jugoslavenski veleposlanik pri Ujedinjenim narodima. Kad se raspala "Juga", on je i dalje ostao službenik u UN-u. Postavili su ga za zapovjednika jedinica UN-ove misije u Kongu. Iako je strogo zabranjeno da se civilni liječi u bolnici UN-a, taj dobri gospodin je isposlovao da me prime u jordanski bataljun, koji drži vojnu bolnicu u bazi pokraj Kamine.

Kod Jordanaca na liječenju

U bazi sam, uz veliko mnoštvo plavih kaciga, našao još jednog Srbinu, iz Banje Luke, Duška Marića, koji je služio kao promatrač UN-a uime BiH. I on mi je tih dana dosta pomogao. Eto, mnoga godina nakon raspada Jugoslavije "kovali smo bratstvo i jedinstvo". Ležao sam u toj bolnici jedan tjedan i tri jordanska liječnika, stručnjaka za takve bolesti, puno su mi помогли. A postojala je opasnost da izgubim nogu! Nakon toga sam otiašao u Bruxelles i tamo su me posve izlijeli. Sve je u redu, jedino stalno moram nositi elastičnu čarapu. Tako mi je ovogodišnja korizma bila pravo penjanje na Golgotu, a "usksruuo" sam tek mnogo tjedana poslije Uskrsa. Svakako sam želio provesti Uskrs sa svojim vjernicima i zato sam odgadao odlazak u Belgiju na liječenje. Ali obredi Velikoga tjedna toliko su me izmučili da su mi suze udarale na oči dok bih stajao. I eto, poslije dva mjeseca vratih se zdrav u svoju misiju.

Mnogo posla nakon liječenja

Za to vrijeme ostavio sam radnike da sami rade, bez mene. Zidaru Paul sazidao je za tri mjeseca cijelu školsku zgradu, dugu 35 m, a tesari su ju pokrili. Tako smo u Kimpangi dobili 13 dobrih učionica od tvrdog materijala. Drugi su ogradivali dvorište, a dvojica su sazidala do vijenca crkvu u Kimandi. Sada betoniramo pod u župnoj crkvi u Kimpangi. Razgovarao sam s velečasnim Jean-Paulom, odgovornim za razvoj u našoj biskupiji, da mi dadne neko vrijeme veliki kamion kako bih u svim selima prevozio materijal koji je narod skupio za škole, kapele i mostove. Kupio sam 45 šina, pa ćemo napraviti prave mostove između sela Ngombe i Kabombwe. Velečasni Jean-Paul mi je rekao da moram pričekati jedan tjedan dok mehaničari malo srede kamion i dok se nabavi gorivo. Uza sve te radove trebao bih u ovo sušno doba obići kršćane u svim selima. Ne znam kako ću tamo gdje treba ići pješice, jer ako opteretim nogu, mogla

bi se obnoviti nevolja s venama. Ne bih žalio umrijeti radeći taj posao, ali ako više ne budem mogao ostati ovde, tko će sve to nastaviti? Život je velika borba...

Nastavak posjeta selima

Iz Kamine nam je stigao veliki kamion kojim ćemo u više sela prevoziti kamenje, pjesak, šljunak... S njegovim dolaskom stigle su nam i velike radosti, jer ako sada u sušno doba sve pripremimo, kasnije možemo raditi cijelu godinu i kad budu padale kiše. Ali su mi stigle i velike brige, jer ovaj narod ima jednu manu: ne zna se organizirati za posao. Ako, naprimjer, treba skupiti nekoliko kamiona kamenja, najprije će danima, a nekada i mjesecima raspravljati, "razradivati taktiku" kako će se raditi, da bi se onda radilo dva-tri dana. Zbog toga dovozim kamion svaki put pri kraju sušnog doba. Ali mnogi ni tada još nisu započeli raditi, nego kad čuju da je u drugo selo stigao ka-

mion, onda na brzinu nešto urade, a četiri mjeseca sušnoga doba gotovo da niti ne mrdnu, nego sjede u selu i "bitre" seosku politiku.

Najvažniji mi je posao bio odvesti šine i cement u selo Ngombe, gdje ćemo na rijekama Luzindji i Lwayu napraviti mostove. Sada samo trebaju doći zidari i početi zidati. Sa sobom ću povesti dvojicu zidara, a vjeroučitelj William i ja usput ćemo posjetiti šest kršćanskih zajednica. Malo iza Kishindea, uz put, sretosmo desetak kršćana koji kopaju šljunak za svoju crkvu. Red je zaustaviti se, svakome pružiti ruku i popričati malo s njima, jer takav je običaj. Takvo zaustavljanje i pozdravljanje ponekad traje dosta dugo. Tako je bilo i kod Židova, pa je Isus naredio svojim učenicima da putem nikoga ne pozdravljaju, nego da žurno navijeste radosnu vijest. Gubeći vrijeme na pozdravljanje mogli bi i zaboraviti kamo su pošli! Mi moramo svratiti još i u Kimandu pozdraviti narod, ali i pogledati kako rade. Ovih dana trebali bi pokriti crkvu. Već su postavili kroviste, a dok se mi vratimo, moći će pokriti jedan dio limenim pločama. Tek što prođemo Kimandu, sretosmo naš kamion. Začudih se kako su se brzo vratili, jer su u Kabululu trebali raditi nekoliko dana. Rekoše da su prevezli samo jedan kamion pjeska, a onda je umrlo jedno dijete. A kad u selu imaju *lufu* – smrtni slučaj, onda se ostavlja svaki posao. Cijelo selo miruje. Tko žali pokojnika, plache, a ostali sjede, pričaju, jedu, piju

(ako imaju što) i čekaju da vrijeme prođe. Zato su naši napustili selo s kamionom, da badava ne dangube danima.

U selu odmor zbog žalosti

Dodosmo u Kabululu. Nađosmo narod okupljen oko kapele. Tako je svugdje kad čovjek umre. Ovdje je jučer umrlo jedno dijete. Zato prvo treba izraziti sućut ozalošćenoj obitelji, a onda pogledati što su uradili. Ovaj put bili su marljivi. Uskoro će moći pokriti tri školske učionice. Ti naši kršćani ne daju nam proći bez ručka. Meni se nikako ne čeka. Želio bih što prije stići u Ngombe, jer do tamo ima još 70 km. Ali ne možemo odbiti gostoprivrstvo tih dobrih ljudi. Po prašini, rupama i jakom popodnevnom suncu napredujemo vrlo sporo. U selu Kalenga Ntanda nisam ni izlazio iz vozila. Tek se zaustavih da iz vozila pozdravim vjeroučitelja koji se ondje našao. S lijeve strane puta opazih da im se srušila kapela, a ne grade novu. U ovo sušno doba ništa ne rade, samo se premještaju tamo-amo i mnogo piju... Zato sam ih ukorio i rekao da se na povratku ne ćemo zadržavati ondje, niti ćemo slaviti svetu misu. Ta ne ćemo ju valjda slaviti nasred puta! Najmanje što mogu učiniti jest da naprave bilo kakvu kapelu. To ne zahtijeva mnogo truda. Ali dok u jednom selu kršćani marljivo rade sve što treba za zajednicu, u drugom samo besposličare i cijeli dan piju.

Josip (Jozef) de Veuster rođen je u flamanskoj obitelji 3. siječnja 1840. u Tremelu, u Belgiji. Bio je sedmo od osmoro djece u obitelji u kojoj se četvero djece odazvalo duhovnom pozivu. Josip je krenuo stopama jednog od svoje braće u Družbu Srca Isusova i Marijina i pritom uzeo redovničko ime Damjan (Damiaan). Posebno je gajio pobožnosti klanjanja Presvetom Oltarskom Sakramantu te ljubav prema Blaženoj Djevici Mariji. Potaknut željom za odlazak u misije, obratio se vrhovnom poglavaru Družbe kako bi dobio dozvolu da, umjesto svojega bolesnog brata, pode u novoosnovanu misiju na Havajske otoke. Krenuo je prije svećeničkog ređenja, koje će primiti kasnije u Honolulu. Tadašnja vlast na Havajima sakupila je sve gubavce u arhipelagu i premjestila ih na otok Molokai. Otac Damjan izabran je među dobrovoljcima da preuzme duhovnu brigu za gubavce koji su padali u beznađe i moralnu bijedu. On je za gubavce ostavljene na rubu društva organizirao vjerski i društveni život. Toliko se je solidarizirao s gubavcima da je često i rado govorio "mi gubavci". Unatoč svim mjerama opreza i sam je na kraju dobio gubu. No nije to doživio kao neku kaznu i veliki problem, nego se uvijek predavao Srcu Isusovu i Srcu Marijinu. Na dan svoje smrti rekao je: "Kako je lijepo umrijeti kao dijete Presvetog Srca!" Molio je Gospodina da premine na Uskrs. No umro je ipak malo ranije, na Veliki ponedjeljak, 15. travnja 1889.

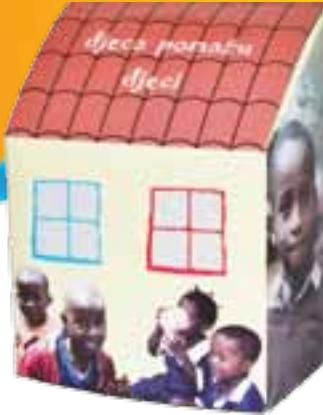
Sveti Josip Damjan de Veuster – apostol gubavaca

Osobito mu je na srcu bila izgradnja pravednijeg svijeta u solidarnosti s najsiromašnjima. Mnogi ga smatraju najvećim Belgijancem. Papa Ivan Pavao II. proglašio ga je blaženim 4. lipnja 1995., a Benedikt XVI. svetim 11. listopada 2009. U Louvainu, u Belgiji, proglašena je 10. svibnja 2009. Damjanova godina. Tom prigodom papa Benedikt XVI. u svojoj je propovijedi istaknuo slijedeće: "Otc Damjan je napustio svoj rodni kraj kako bi navijestio evangelje na Havajskim otocima i posvetio dio svog života gubavcima na otoku Molokaju, postavši sam gubavac. (...) Crkva u Belgiji je ujedinjena u zahvalnosti Bogu za svoga sina priznatog kao istinskog slугу Božјег. Pred takvom plemenitom dušom nanovo se prisjetimo da ljubav izgrađuje jedinstvo: ona ga rađa i čini poželjnim... Ljubav nas poziva da otvorimo oči i primijetimo gubu koja izobličuje čovještvo naše braće te nas i danas poziva na djelotvornu ljubav." Te riječi pape Benedikta o sv. Damjanu vode nas današnjem papi, koji poziva vjernike da idu na periferiju, tj. prema onima koji su napušteni, na rubu društva, odbačeni. Sv. Damjan je to već shvatio po uzoru svoga Spasitelja time što je predao svoj život za službu gubavcima. No više nego za tjelesnu gubu, danas smo pozvani po primjeru sv. Damjana otvoriti oči prema suvremenim oblicima gube, koje su više duhovne i moralne naravi.

Spomendan sv. Damjan je 10. svibnja. Logičnije bi bilo da njegov spomendan bude na dan njegove smrti, tj. 15. travnja. Ali hoteći istaknuti njegov lik kao apostola gubavaca i izbjegavajući da slavljenje njegova spomendana padne na Uskrs, papa Ivan Pavao II. je već na beatifikaciji odredio da se njegov spomendan slavi 10. svibnja. To je datum dolaska Josipa Damjana de Veustera među gubavce na Molokai.

Otc Damjan odvažio se otići na Molokai, koji je tada smatran "grobljem i paklom živih". Nakon svoje prve propovijedi zagrljio je sve tejadne i tužne ljude jednostavno govoreći: "Mi gubavci!" Prvom gubavcu koji mu je poručio: "Oprez, Oče, mogli biste se zaraziti gubom", on je odgovorio: "Sine moj, ako mi bolest oduzme ovo tijelo, Bog će mi dati drugo!" U ozračju vazmenog vremena, možemo sa sigurnošću reći da je sv. Damjan dobio novo preobraženo tijelo upravo po onome koji je uskrsnuo, za kojega sv. Pavao kaže da će preobraziti ovo naše bijedno tijelo i suočiti ga tijelu svome slavnome! To može doživjeti svaki vjernik ukoliko se predaje Srcu Isusovu i Srcu Marijinu, koja je sv. Damjan cijeli život štovao.

Isuse blaga i ponizna srca, učini srca naša po srcu svome!
Vlč. Odilon Singbo

darovatelji

ZA MISIJE I MISSIONARE:

Vlč. Vinko Radić, Sarajevo 1.000 EUR * obitelj Željka i Zrinka Bilić i obitelj Mile Miloš, Sarajevo 200 KM * N.

N., Travnik 10 KM * Obitelj Ivezić, Donja Golubinja 100 KM * Kata Ivezić, Donja Golubinja 50 KM * Luca Zovko, Žepče 50 KM * Marija Nikolić, Mostar 5 KM * don Ivo Šutalo, Studenci 50 KM * Ana Didak, Didaci 26 KM * M. i B. I., Sarajevo 200 KM * Zrinka Drmić, Novi Travnik 50 KM * Molitvena zajednica Isuse i Marije, Koprivnica 3.000 norveških kruna * dr. Željka Vodopija 400 kn * Kristina Herceg 400 kn * N. N. 200 kn * Margaretra Devčić 500 kn * Dragutin Matić 3.000 kn * dr. Damir Dasović 1.200 kn * Marko Barić 100 kn * Ante Matković 50 kn * Zaja Zubčić 50 kn + 50 kn + 50 kn * Edvard Palić 50 kn * Marija Sučić 100 kn * Irena Maškarin 200 kn * Vedran Cesarec 500 kn * Sanela Kučar 100 kn * Antonijo Roso 200 kn * N. N. 400 kn * Ankica Uđiljak 200 kn * Branka Čubelić 200 kn * Zdravka Lovrić 50 kn * Branimir Gabrić 75 kn * N. N., Osijek 1.000 kn * Jasenka Blažević 100 kn * Sunčica Čoklica 50 kn * Kristina Filipov 50 kn * Zdenka Podhraški-Relja 20 kn * Tanja Živičnjak-Vodanović 50 kn * Benediktinski samostan sv. Nikole, Trogir 1.200 kn * Župa Uznesenja Marijina, Jelsa 7.000 kn * Marija Živković 52 kn * Župa Krapinske Toplice 100 kn + 450 kn + 50 kn + 80 kn * Ante Sabljic 200 kn * Veronika Valičević 80 kn * Božidar Škarec 90 kn * Mirna Poščić 100 kn * Ivica Petrinović 60 kn * Dubravka Trgovec 50 kn * Ružica Tandarić 100 kn * Kristina Jurković 200 kn * Gordana Jurković 200 kn * Juraj Brajnović 200 kn * Midhad Huskić 50 kn * Marinko Hudolin, 200 kn * Nina Vodopić 100 kn * Goran Šipek 50 kn * Marija Sučić 100 kn * Katja Antić 70 kn * Marija Nikolić 50 kn * N. N. 50 kn * Mario Preden 700 kn * Danko Ivošević 75 kn * Tomislav Čubelić 100 kn * Dominika Papić Kukić 100 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Jelena Grabant 200 kn * Antonijo Roso 171,75 kn * Ivana Josipović 100 kn * Jelena Kučić 200 kn * Marija Matijačić 400 kn * Jolanda Kotlar 200 kn * Hrvoje Cerovac 100 kn * Stjepan Dragutin Poljak 1000 kn * Jure Glavan 190 kn * Josip Dželalija 200 kn * Stipo Ilišinović 400 kn * Vedran Cesarec 500 kn * Lucija Gavrić 50 kn * Roko Serdarević 50 kn * Edi Fatović 60 kn * Marija Jungabel 800 kn * Katica Kralj 50 kn * Barica Vuica 100 kn * Gordana Radošević 50 kn * Marija Matijević 300 kn

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I NAJPOTREBNIJE:

Toni Radić, Ljubički 20 KM * Ilijana Barbarić 50 KM * Božidar Palko 200 kn * Jasna Ljubičić 200 kn * Matija Knežević 50 EUR * Marija Smoljo 100 kn * N. N. 450 kn * Nada Alfrev 100 kn * Josip Kordić 100 kn * Blaško Kivić 200 kn Branko Dragojević 317 kn * Darovatelji preko o. Drage Kolimbatovića 4.100 kn * Ante Sabljic 300 kn * Dario Maradin 100 kn * Pero Petanjak 100 kn * Andelka Butigan 757 kn * Željka Vodopija 200 kn * Jadranka Bačić-Katinic 100 kn * Pave Radonić 300 kn * Gordana Jurković 430 kn * Milka Brunec 200 kn * Gordana

Radošević 50 kn * Marija Mišić 200 kn * Vera Čargonja 200 kn

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU U MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJICE:

Ivo Bevanda, Mostar 100 KM * I. O., Sarajevo 71,10 KM i 28,50 EUR * M. G., Sarajevo 41,30 KM * Bosiljka Šimunović 400 kn * Štefica Ričko 100 kn * Stjepan Kozelka 50 kn * Nada Hrga 300 kn * Apriori d.o.o. 5.000 kn + 5.000 kn * Biserka Žorbas 100 kn * Dječji vrtić Maginja 510 kn * Sanja Nikčević 500 kn * Srećko Šešet 50 kn * Župa Kotoriba 1.500 kn * Ljerka Berković 40 kn * Marica Kosović 100 kn * obitelj Ivice Brozović 150 kn

DJELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVE-CENIKA U MISIJAMA:

Ruža Marić, Sarajevo 150 KM * Franka Markota, Posušje 500 KM * Nikola Crnković 100 EUR * don Mate Žic 5.000 kn * Melita Margetić 2.310 kn * Anka Pera 200 kn * Anka i Damir Lončar 100 kn

ZA GLADNU DJECU:

Jurica Sičaja, Prozor 100 KM * vlč. Vlado Borić, Sarajevo 100 KM * Jure Rupčić, Ljubuški 500 KM * Anka Zovko, Polog 20 KM * Irena Šimić, Humac 30 KM * Cvjetka Mijić 100 kn * Alojzija Župančić 400 kn * Margaretra Devčić 500 kn * Lucija Andelić 50 EUR * Gordana Uglešić 400 kn * Božidar Ravenščak 300 kn + 300 kn * Štefica Himmelreich 100 kn * Jozefina Dragun 200 kn * N. N. 30 kn * Branka Mimica 1.000 kn

ZA ŠKOLOVANJE DJECE U MISIJAMA:

Anda Mihaljević, Nova Bila 50 KM * Ivanka Doko, Čitluk 25 KM * Komping d.o.o., Vitez 50 KM * Lidija Puljić, Mostar 200 EUR * Katolička klasična gimnazija, Virovitica 100 EUR * Ljiljana Vurbić 400 kn * Željka Martinac 700 kn * Goranka Rupe 500 kn * Nada Švajghart 150 kn * Marica Bekavac 100 kn * Igor Končurat 300 kn * Slavko Orosz 100 kn * Stevo Horvat 100 kn * Josip Župan 300 kn * Mihael Popinjač 100 kn * Grgur Drodzdek 60 kn * Anka Pera 200 kn * Vesna Valić 100 kn * Sonja Kovačević 400 kn * Snježana Osmak 500 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KONGU:

Marija Milinković, Stolac 50 KM * Ivo Ezgeta, Golubinja 50 KM * s. Judita 150 KM, 25 EUR i 70 KN * Spomenka Mandić 200 kn * Anika Markovinović 100 EUR * Krešimir Gaćina 100 kn * Željana Nižić 50 kn * Dario Časar 100 kn * Ivanka Radošević 100 kn * Blaško Kivić 100 kn * Ana Mandić 300 kn * Mirna Nothig 100 kn * Ivka Nedlić 50 kn * Viktorija Vičić 100 kn * Kristina Mrzljak 150 kn * Antun Kenda 100 kn + 100 kn * Mladen Crneković 100 kn + 100 kn * Lidija Petrač 70 kn + 70 kn * Kata Sabelja 100 kn + 100 kn * Dragica Čiča 750 kn * Dario Časar 100 kn * Krešimir Gaćina 100 kn * Željana Nižić 50 kn * Ivanka Radošević 100 kn * Blaško Kivić 100 kn * Ana Mandić 300 kn * Antun Kenda 100 kn * Dario Časar 100 kn * Lucija Dančević Sočak 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

Vlč. Marko Stipić, Srednja Slatina 200 EUR * Marija Rudančić 100 kn * Bernarda Picinić 800 USD * Ružica Raspušić 200 kn * Mate Žaja 400 kn * Slavica Bilandžić 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U RUANDI:

Katarina Vajdoher 100 kn + 100 kn * Srednja škola Faust Vrančić, Zagreb 1.500 kn * Nada Jović 100 kn * Marija Pjevac 200 kn * N. N. 100 kn * Stana Prskalo 150 kn * Vice Marušić 300 kn * Igor Pivac 500 kn * Marin Babić 200

kn * Milan Čogelja 50 kn * Mira Madunić 100 kn * Ante Sabljic 200 kn * Obitelj Majic 1200 kn * Josip Rajčić 40 kn * Lidija Marković 20 kn * Romano Tripalo 150 kn

ZA MISIJE I GLADNE U ZAMBIJI:

Marija Puharić 40 kn * Adelka Nikolić 300 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KAMERUNU:

Dječji vrtić Poletarac, Zagreb 100 kn * Dječji vrtić Poletarac, grupa Ježići i grupa Vjeverice 80 kn * Marijana Pavlić 100 kn * Šiniša Drakulić 40 kn * Udruga Eko veteran 270 kn

ZA MISIJE I GLADNE U TANZANIJI:

Robert Skejić 150 kn * Stjepan Berend 500 kn

ZA MISIJI KISONGO U TANZANIJI:

Gimnazijalci KŠC "P. Barbarić" Travnik 300 KM * svećenici Banjolučke biskupije na mjesечноj rekolekciji u Lištanima 620 KM, 80 EUR i 150 KN

ZA MISIJE I GLADNE U UGANDI:

Antonio Bošnjak, Mostar 30 KM * sestre Kćeri Božje ljubavi, Travnik 100 EUR * Kćeri Božje ljubavi, Novo Sarajevo 100 KM * Ankica Jurić 50 KM * Matija Knežević 50 EUR * Ana P. 800 kn

ZA MISIJE I GLADNE U EKVADORU:

Ivan Bošnjak 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BURUNDIJI:

Marija Milinković, Stolac 50 KM * Anika Markovinović 70 EUR * N. N. 300 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA SALOMONSKIM OTOCIMA:

Vilma 100 kn * N. N. 450 kn

ZA MISIJE U KENIJI:

Obitelj Banović 360 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA HAITIJU:

Ljerka Begović i Kristina Žumer 150 kn * Vilma 100 kn * N. N. 100 kn * Služavke Malog Isusa, Dubrovnik 2.000 kn

ZA KATEHETE:

Župe Mostarsko-duvanjske i Trebinjsko-mrkanske biskupije: Drinovci 200 KM * Gabela 500 KM * Gabela Polje 650 KM * Gorica 550 KM * Gorica-Struge 400 KM * Grabovica 550 KM * Gradina 750 KM * Gradnići 500 KM * Grljevići 1.000 KM * Humac 3.500 KM * Kongora 320 KM * Ljuti Dolac 195,58 KM * Međugorje 5.000 KM * Posušje 1.000 KM * Rakitno 500 KM * Rašeljke 2.000 KM * Vinica 563 KM * Vir 300 KM * Čeljevo 200 KM * Hrasno 300 KM * Prenj 150 * Stolac 1.340 KM

ZA SVETE MISE U MISIJAMA:

Marica Dropulja 2.000 kn

ZA AKCIJA MIVU - MISIJSKA VOZILA:

N. N., Sarajevo 2.000 KN * Zajednica mladih župe Dobri Pastir, Brestje 413 kn * Krešo Mata 300 kn * Marija Dušak 100 kn * Luca Kasipović 200 kn * Župa Orubica 400 kn * Marijine Sestre 300 kn * Pero Petanjak 50 kn + 40 kn * Marija Mikulandra 100 kn * Gordana Jurković 100 kn * Željan Gudelj 20 kn *

ZA MASLINOVE GRANČICE

Rektorat katedrale, Sarajevo 385 KM * župa sv. Marka, Iljaš 30 KM * župa sv. Josipa, Zavidovići 190 * Župa Jarmina 760 kn * Župa Svete Marije 500 kn * Župa Prelog 1.000 kn * Župa Hlebine 300 kn * Župa Gola 200 kn

POŠTANSKE MARKICE I TELEFONSKE KARTICE:

Vlč. Stjepan Benko * N. N., Vrgorac * Nikola Simoneti * Eko Veteran, Zagreb * S. Magna Borovac * Karmeličanski samostan, Šine – Split * Lucija Dančević Sočak i Tanja Tomicić

SARAJEVO

26. ljetni susret misionarki i misionara

Ovogodišnji susret misionarki i misionara Crkve u Hrvata održat će se od 7. do 10. srpnja u Sarajevu. Domaćin je dakle vrhbosanski nadbiskup i metropolit Vinko kardinal Puljić, sa svojim suradnicima, dijecezanskim ravnateljem PMD-a preč. Pavom Šekerijom, s poglavarima Vrhbosanskog bogoslovnog sjemeništa te ostalim svećenicima i Božjim pukom.

Ovim molimo sve misionare i ravnatelje PMD-a Crkve u Hrvata da svoj dolazak najave do 15. lipnja 2014. na adresu Nacionalne uprave PMD-a u BiH, Kaptol 32, 71 000 Sarajevo, tel./faks: +387/33/66 78 89; e-adresu: missio.bih@bih.net.ba, ili na adresu Nacionalne uprave PMD-a u RH: Nova Ves 4, 10 000 Zagreb, tel.: +385/1/46 69 253, faks: +385/1/46 69 254 ili na e-adresu: missio.croatia@zg.t-com.hr. Dobro došli!

Radosna vijest	VRSTA GLAZBALA	ŽENSKO IME	VELIKIH OČIJU.	TURSKI VELIKAŠ	ZAMJE-NICA	RIJEKA U BOSNI	NJEMA-ČKA	NASELJA	ZLATO	KONAC	TAKO JE	PRKOS	Ć
NAŠ BLAŽENIK													
BIBLIJSKO IME							MJESTO U KINI ĆE						ISKAZIV. POČASTI
SVETKOV. U SVIBNJU													
OTAC					ŽEN. IME PLAN								
	PRIJEDLOG					PRITISAK BITKA							
	AUSTRIJA				MJESTO U SAD-u UZVIK								
	ČULO SLUHA						BO Ć				NE (STR.)		
	DAN U ČAST MAJKAMA										NJEMA-ČKA		

Rješenja iz prošloga broja: VELIKI PETAK, USKRSNUĆE, ČETVRTAK.

